بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

BİSMİLLAH

Zulme ve küfre karşı susmak ve boyun eğmek onurdan yoksunluktur.

İslâm, yüce Allah'ın en güzel surette yarattığı insana, insanın şeref ve haysiyetine oldukça çok önem verir. Bu nedenle Kur'an, insanların, zillete düşmelerine, zalimler tarafından ezilmelerine izin vermez; zalimlere ve onların zulümlerine karşı mücadele edilmesini emreder.

Risalet tarihi boyunca hiçbir Risalet önderi peygamber ve onların yolunda giden hiçbir Tevhid eri Müslüman, karşılaştıkları onca zulüm ve baskıya, uğradıkları dayanılmaz zulüm ve şiddete rağmen kâfirlere boyun bükmemişler, onlara yaranmaya çalışmamışlar, onların yanında zillet içerisine girmemişlerdir. Çünkü iman edip teslim oldukları vahiy, onları, zorba kâfirlere itaat etmekten men ediyordu.

"Ey peygamber, Allah'tan kork; kâfirlere ve münafıklara itaat etme. Şüphesiz Allâh bilendir, hakimdir." (Ahzab, 1)

Kâfirlere değil itaat etmek, Tevhidi konularda onlara, yumuşak davranmak bile, Tevhidi esasları, safların belirginliğini (doğruluk ve sapıklığı) bulanıklaştırmak ve karıştırmak olur ki bu, yüce Allah (cc) tarafından kesinlikle yasaklanmıştır. Kâfirlere yumuşak davranmak iman eden kimsenin helak olmasına neden olur.

"Öyleyse yalanlayanlara itaat etme; istediler ki, sen yağcılık yapasın da (taviz veresin de) onlar da yağcılık yapsınlar (sana taviz versinler)." (Kalem, 8-9)

Küfrün temsilcilerine, Tevhidi esaslara zıt olan konularda itaat etmek, Haktan yüzçevirmek, şirke düşmektir. Yüce Allah (cc) kullarını bu durumdan sakındırmaktadır. Zorba tağuti sistemlere yaranmaya çalışanlar, onların kanun ve kurallarının arkasına sığınarak parti, dernek ve vakıf gibi şirk ve küfür yuvalarına gidenler, Haktan sapmış, imanlarından sonra küfre dönmüşlerdir.

"Ey iman edenler, eğer inkâr edenlere itaat ederseniz, sizi arkanıza (küfre) çevirirler, o zaman büsbütün kaybedersiniz." (Al-i İmran, 149)

Kur'an, zalimlere ve kâfirlere karşı çıkılmasının ve onlara sert

Nisan-Mayıs
Haziran 2013
Sayı: 35

davranılmasının, mü'minlerin özelliklerinden olduğunu belirtirken, mazlumlara sahip çıkılmasını, onlara yumuşak davranılmasını, onların korunmasını da istemektedir. Kur'an, ezilen kimseler, cahil de olsalar, mü'minlere karşı da çıksalar bile, onlara sert davranılmamasını emretmekte ve onlara **"Selam"** denilip geçilmesini istemektedir. Bu, yüce Allah'ın mazlumlara karşı, dünyada gösterdiği merhametin bir gereğidir.

Kur'an, insanların onurları ile zulme karşı çıkmalarını ve Müslümanlardan da mazlumları korumalarını emreder. Zulme boyun bükülmesini istemeyen, bu nedenle gerekirse ezilen kimselerin hicret etmelerini isteyen yüce Allah (cc), zulme karşı, zillet içerisinde boyun büküp sessiz kalanların varacakları yerin cehennem olduğunu bildirir.

"Nefislerine yazık eden kimselere, canlarını alırken melekler: 'Ne yapıyordunuz?' dediler. (Onlar): 'Biz yeryüzünde aciz düşürülmüştük' diye cevap verdiler. Melekler dediler ki: 'Allah'ın yeri geniş değil miydi ki onda hicret etseydiniz?' İşte onların durağı cehennemdir, ne kötü bir gidiş yeridir orası!" (Nisa, 97)

Zalimlere ve onların zulümlerine boyun eğilmesinin fısk olduğunu, boyun bükenlerin de onurlarını kaybetmiş, alçaltılmış kimseler olduklarını bildiren yüce Allah (cc), bu konuda Fir'avn'e, zillet içerisinde boyun büküp onun zulmüne karşı çıkmayan İsrail oğullarını örnek olarak vermektedir.

"Kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler. Çünkü onlar yoldan çıkmış bir kavim idiler." (Zuhruf, 54)

"Andolsun biz, İsrâil oğullarını o küçültücü azapdan kurtardık." (Duhan, 30)

Yüce Allah (cc), küfrü din edinen zorba kâfirlere, boyun bükülmesini sevmediği gibi, kâfirlerin yanında onursuzca şeref aranmasını da istememektedir. O, şerefli yaşamak isteyen kimselerin, Zatına iman etmelerini istemekte ve bütün şerefin Kendi yanında olduğunu bildirmektedir.

Kim şeref istiyorsa şeref tamamen Allah'ındır. Güzel söz O'na çıkar, iyi amel onu yükseltir, kötü şeyleri kuranlara gelince, onlar için çetin bir azap vardır ve onların tuzağı bozulacaktır.

Şeref ve üstünlük, tamamen alemlerin Rabb'i yüce Allah'ın yanındadır. Kendilerinde şeref bulunmayan, kendileri Rab'lerine isyan ettiklerinden dolayı alçal-

mış, aşağıların aşağısına düşmüş kâfirlerin yanında itibar aramak ve onların yanında şeref kazanılacağını düşünmek, bir aptallık değilse bu, apaçık bir şeref yoksunluğudur. Çünkü kendileri şerefli olmayanların başkalarını şereflendirmeleri mümkün değildir.

Kâfirlerin yanında şeref aranması ancak zillet ve acziyetin, aşağılık kompleksi içerisinde yaşamanın bir sonucudur. Yüce Allah'a gerçekten iman etmiş kimseler, onurdan mahrum olan zorba kâfirlerin, tağuti düzenlerin kurallarının arkasına sığınarak kâfirlere yaranmaya, onlara hoş görünmeye çalışmazlar. Çünkü böyle bir durum, eşyanın fıtratına aykırıdır. Bu nedenle üstün ve şerefli olan kimseler, daha aşağılık olan, Kur'ani ifade ile esfele safilin (aşağıların aşağısına düşen) kimselerin yanında kendilerini küçük düşürmezler.

Şeref sahibi olmak, ancak yüce Allah'ın indirdiği Tevhidi esaslara iman etmek ve hayatı bu esaslara göre düzenlemekle mümkündür. Gerçekten onurlu ve izzetli bir hayat sürmek isteyen kimseler, yüce Allah'a isyan eden ve hiçbir şerefe sahip olmayan beşeri tağuti sistemlerden ve onların oluşturdukları kurumlardan yüz çevirmeli, Kur'an'a sarılmalı, onun belirlediği esaslara göre hareket etmelidirler.

"Andolsun, size, içinde şerefiniz bulunan (sizi yüceltecek) bir Kitap indirdik. Aklınızı kullanmıyor musunuz?" (Enbiya, 10)

"Sen, sana vahyedilene sımsıkı sarıl, çünkü sen doğru yoldasın. O (Kur'an) sana ve kavmine bir şereftir ve yakında (ondan) sorulacaksınız." (Zuhruf, 43-44)

Yüce Allah (cc), kendisi yüce ve izzetli olduğu için, kendisine iman edenleri de yüceltmek ve şerefli kılmak istiyor. Bu nedenle insanları, kendisine kulluk etsinler diye en güzel bir şekilde yaratmıştır. Ancak yüce Allah (cc), kulluk yapmaktan yüzçevirenleri, aşağıların aşağısına çevirerek alçaltmış, onursuz yaratıklar haline dönüştürmüştür. Kur'an, kâfirlerin yanında şeref arayanları ve aşağıların aşağısına düşen kişileri şu şekilde tarif etmektedir.

"De ki: 'Allah katında yeri bundan daha kötü olanı size söyleyeyim mi? Allah kime lanet ve gazab etmiş, kimlerden maymunlar, domuzlar ve tağuta itaat edenler yapmışsa, işte onların yeri daha kötüdür ve onlar düz yoldan daha

çok sapmışlardır." (Maide, 60)

Buradaki ifade çok net ve açıktır; yüce Allah'a kulluk yapmaktan yüzçeviren kimseler, alçaltılmışlar ve onursuzlaş tırılmışlardır. Yüce Allah (cc), kâfirlerin, şereften mahrum olduklarını, onları dost tutanların, hiçbir şekilde şerefli olamayacaklarını, şerefli olmak isteyenlerin, ancak Kendisine iman eden kimselerle beraber bulunmaları halinde şerefli olabileceklerini bildirmiştir.

"Onlar mü'minleri bırakıp kâfirleri dost tutuyorlar. Onların yanında şeref mi arıyorlar? Bütün şeref, tamamen Allah'a aittir." (Nisa, 39)

Şu bir gerçektir ki, taştan, tunçtan, ağaçtan yapılmış putlara tapanlar, kendi sülfi hevalarını ölçü edinenlerde izzet ve şeref olmaz. Kendilerinde izzet ve şeref bulunmayan, kendileri düşük ve alçaltılmış olan putperest müşrik kâfirlerin belirledikleri hükümlere uyup onların yanında şeref arayanlar, aradıklarını hiçbir zaman bulamayacakları gibi, kendileri de şereften nasiplenmemiş ve alçaltılmış kimseler olacaklardır.

Yüce Allah (cc), dünya hayatlarında, Tevhidi esaslara iman edip o esaslar doğrultusunda yaşayan kullarını, kıyamet günü, o şereflerine layık makamlara yerleştirecek ve onları orada da şereflendirecetir. Oysa kâfirler ve onlara itaat edenler, alçaltılmış olarak cehenneme sürüleceklerdir.

Yüce Allah (cc), iman edenlerin, kâfirlere karşı, her türlü zorluk ve sıkıntı zamanlarında birbirlerine kenetlenmelerini istemekte, böyle davrananları seveceğini bildirmektedir. Müslümanlar, Rab'lerinin emirleri doğrultusunda, küfre ve zulme karşı kenetlenecekler, Allah'tan başka hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmadan mücadele edecekler ve yalnızca Rab'lerinden yardım isteyeceklerdir.

"Ey iman edenler, sabredin, direnin, birbirinize bağlanıp kenetlenin ve Allah'tan korkun ki, başarıya eresiniz." (Al-i İmran, 200)

"Allah, kendi yolunda kenetlenmiş binalar gibi saf bağlayarak çarpışanları sever." (Saf, 4)

Allah yolunda mücadele etmek, Tevhidi esasları, şirk ve küfür içerisinde bocalayan insanlara ulaştırmak, zalim despotların baskı ve zulümlerine karşı durmak elbette kolay bir iş değildir. Yüce Allah (cc), Müslümanlardan, tüm zorluk ve sıkın-

tılara karşı yılgınlık ve zayıflık gösterilmemesini, zorba kâfirlere boyun eğilmemesini istemekte ve ancak böyle yapanları seveceğini ve mükâfatlandıracağını bildirmektedir.

"Nice peygamber var ki, kendileriyle beraber Rabb'ine teslim olanlarla çarpıştılar; Allah yolunda başlarına gelenlerden yılmadılar, zayıflık göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever, sadece şöyle diyorlardı:

'Rabb'imiz, günahlarımızı ve işimizde taşkınlığımızı bağışla, ayaklarımızı (yolunda) sabit tut ve kâfir topluma karşı bize yardım et.' Allah da onlara hem dünya karşılığının hem de ahiret karşılığının en güzelini verdi. Çünkü Allah, güzel davrananları sever." (Al-i İmran, 146-148)

Yüce Allah (cc), ancak birbirlerine kenetlenen, Tevhidi esaslar doğrultusunda hareket eden, sabırlı ve kararlı bir şekilde mücadele eden ve Kendisinden başka hiç kimseden korkmayan Müslümanları, zalimlere üstün kılacak ve onların mülküne Müslümanları mirasçı kılacaktır.

"Biz de istiyorduk ki o yerde ezilenlere lutfedelim, onları önderler yapalım, onları (yeryüzünde zulmedenlerin mülküne) mirasçı kılalım." (Kasas, 5)

"Gevşemeyin, üzülmeyin, gerçekten iman ediyorsanız, mutlaka siz üstün geleceksiniz." (Al-i İmran, 139)

Dünya hayatında şerefli ve izzetli bir şekilde yaşamak isteyen, Rab'lerini razı ederek O'nun vereceği mükâfatları uman ve yeryüzünde Tevhidi esasları hakim kılmak isteyen kimseler, hiçbir şekilde zalimlere, kâfir ve münafıklara boyun eğemezler, onların belirlediği ölçülere göre hareket edemezler.

Bireysel olarak zulme karşı tavır almak, elbette çok önemli bir harekettir; ancak bu zalimlere karşı bir başarının elde edilmesini sağlamaz. Bu nedenle mü'minler, ayetlerde sürekli bir şekilde belirtilerek emredildiği üzere, mutlaka cemaatleşmeleri ve aralarında bir yapı oluşturmaları gerekir. Aksi halde zulme karşı gösterdikleri tavır, zaman içerisinde zayıflayacak ve giderek yok olup gidecektir. Yüce Allah (cc), bu duruma işaret ederek mü'minleri uyarmaktadır.

"Allah'a ve Elçisine itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, yoksa korkuya kapılırsınız, devletiniz gider, sabredin, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir." (Enfal, 46)

Zulme karşı çıkmak için ce-

maatleşmenin önemini bilen Risalet önderleri, insanları yüce Allah'a iman etmeye davet ettikten hemen sonra birliktelik oluşturmak için onları kendilerine itaat etmeye de davet etmişlerdir.

"Ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim; Allah'tan korkun ve bana itaat edin." (Şuara, 107-108)

Allah yolunda, Tevhidi esaslar doğrultusunda organize olup cemaatleşenler, elbette küfre karşı üstün gelecekler ve fitne olan beşeri tağuti sistemlerin zulümlerine son vereceklerdir.

Bu 35. sayımızın yorum bölümünde, zulme karşı çıkılmamasının, o zulme ortak olunduğu açıklanmakta ve iman edenlerin, zalimlere ve onların zulümlerine karşı mutlaka tavır almaları gerektiği üzerinde durulmaktadır. Zalimlere ve onların zulümlerine karşı tavır almak, iman etmenin gereği ve sonucudur.

Kavram bölümünde mülkiyet konusu işlenmekte ve mülkiyetin İslâm'da yeri bulunduğu üzerinde durulmaktadır.

Günümüzde bazı kimselerin, İslâm kisvesi altında, mülkiyete karşı çıkmaları, bu kimselerin, İslâmi bilinçten yoksun olduklarını göstermektedir. Mülkiyete karşı çıkanların birçoğu, eski marksist artıklarından başka kimseler değillerdir. Onlar, iflas eden marksizmi kullanamadıkları için İslâm kisvesi altında, marksist düşüncelerini sürdürme peşinde koşan kimselerden başkaları değildir.

Tefsir bölümünde, Felak suresi üzerinde durulmakta, cahiliye karanlıklarının gece karanlığı şeklinde nasıl çarpıtıldığı açıklanmaktadır. Aydınlık ve karanlık, Tevhid ve şirki ifade ettiği halde birçok meal ve tefsircinin, bu gerçekleri görmezden geldikleri açık bir şekilde gözler önüne konulmaktadır.

"Andolsun Allah'ın Rasulünde sizin için Allah'a ve ahiret gününe kavuşmaya inanan ve Allah'ı çok anan kimseler için çok güzel bir örnek vardır." (Ahzab, 21)

www.mucahede.com

TEVHİDİ ÇAĞRI

Risalet tarihi süresince, tüm Risalet önderlerinin ve onların izini takip eden Tevhid erlerinin en öncelikli çağrıları, hiç kuşkusuzdur ki toplumlarındaki insanları, yüce Allah'ı birlemeye, O'ndan başka tüm otoriteleri terk etmeye yani Tevhidi esasları kabullenmeye davet etmek olmuştur. Hiçbir dönemde, Tevhidi esasların önüne başka bir konu alınmamış ve Tevhidi esaslardan önce başka bir şeye çağrı yapılmamıştır.

"Andolsun Nuh'u kavmine gönderdik: 'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur, doğrusu ben, size büyük bir günün azabından korkuyorum' dedi." (A'raf, 59)

Hz. Nuh (as) ile başlayan Tevhidi esaslara çağrı, Hz. Muhammed (as)'a kadar, tüm Risalet önderleri tarafından aynen tekrarlanmıştır. Bütün Risalet önderleri ve onları takip eden Tevhid erleri, bu çağrı ile insanları yüce Allah'ı Bir'lemeye, Uluhiyet ve Rububiyetin yalnızca yüce Allah'a ait olduğunu kabul etmeye davet etmişlerdir.

Kur'an, Risalet önderi peygamberlerin mücadelelerini verirken onların, insanlara, ilk çağrılarının ne olduğunu da açıklamaktadır. Kur'an bu çağrının, **'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur, doğrusu ben, size büyük bir günün azabından korkuyorum.'** şeklinde yapıldığını vermekte ve Hz. Muhammmed (as)'a da aynı şeyleri söylemesini emretmektedir.

"Elif lâm râ. (Bu,) bir Kitaptır ki, hakim ve haberdar olan tarafından ayetleri sağlamlaştırılmış ve güzelce açıklanmıştır ki, Allah'tan başkasına tapmayasınız. Ben de, O'ndan size bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim ve Rabbinizden mağfiret dileyesiniz, sonra O'na tevbe edesiniz ki, sizi belirtilmiş bir süreye kadar güzelce yaşatsın ve her lutuf sahibine lutfetsin ve eğer yüz çevirirseniz, ben sizin için büyük bir günün azabından korkarım." (Hud, 1-3)

Yüce Allah (cc), iman eden Müslümanların da, yaşadıkları toplumlar içerisinde bu çağrıyı yapmaları için Kur'an'ı apaçık bir şekilde göndermiştir. Tevhidi esaslara çağrı yapılırken hemen akabinde tüm Risalet önderlerinin, kendi toplumlarına müjdeci ve uyarıcı olduklarını ve onlar için büyük bir günün azabından korktuklarını söylemişlerdir.

"Allah'tan başkasına tapmayın, gerçekten ben, sizin acı bir günün azabına uğramanızdan korkuyorum." (Hud, 26)

Risalet önderleri, toplumlarını yüce Allah'(cc)ı Bir'lemeye çağırırlarken, onlar için endişe duyduklarını ve üzüldüklerini de

söylemişlerdir. Onların, **"Gerçekten ben, sizin acı bir günün azabına uğramanızdan korkuyorum."** ifadeleri, insanları cehenneme karşı uyarmaktır. Hz. Muhammede (as) da kendi kavmine aynı şeyleri söylemiştir.

"Ben de, O'ndan size bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim ve Rabbinizden mağfiret dileyesiniz, sonra O'na tevbe edesiniz ki, sizi belirtilmiş bir süreye kadar güzelce yaşatsın ve her lutuf sâhibine lutfetsin ve eğer yüz çevirirseniz, ben sizin için büyük bir günün azabından korkarım."

Bu ilahi çağrıların hemen akabinde Risalet önderleri, kavimlerini kendilerine itaate davet etmişlerdir. Bu çağrının temel amacı, Kelime-i Tevhid etrafında birliktelik oluşturmak, aynı merkezden tek sesliliği sağlayabilmektir.

"Ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim; Allah'tan korkun ve bana itaat edin, ben sizden, buna karşı bir ücret istemiyorum, benim ücretim, yalnız âlemlerin Rabbine âittir. Öyle ise Allah'tan korkun ve bana itaat edin." (Şuara, 107-110)

İnsanları, Tevhidi esaslara davet eden kimseler, Kur'an'ın belirlediği ölçüler içerisinde hareket etmeli, hiçbir şekilde ve durumda, bu ilahi esası terketmemelidirler. Çünkü Kur'an, Tevhidi esasların, insanlara nasıl duyurulacağı, bu esasları kabul etmeyenlere karşı nasıl bir tutum alınacağı konusunda en ince teferruatına kadar açıklamalarda bulunmuş ve iman edenlerin, buna göre hareket etmelerini istemiş, bu konuda Risalet önderlerinin mücadelelerini ve mü'minler için en güzel örnek olarak Hz. Muhammed (as)'ın Tevhidi esaslara davet edişindeki örnekliğini vermiştir.

"Andolsun Allah'ın Rasulünde sizin için Allah'a ve ahiret gününe kavuşmaya inanan ve Allah'ı çok anan kimseler için çok güzel bir örnek vardır." (Ahzab, 21)

Risalet önderlerinin, Tevhidi esaslara davetlerinde ortak noktalarını şöyle sıralayabiliriz.

1- Güvenilir bir elçi olmaları, Ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim,

2- İman edenleri bir merkezde toplamaları, Allah'tan korkun ve bana itaat edin,

3- Gerek maddi ve gerekse manevi açıdan şahsi hiçbir çıkar gözetmemeleri, ben sizden, buna karşı bir ücret istemiyorum, benim ücretim, yalnız âlemlerin Rabbine âittir,

4- Müjdeci ve uyarıcı olmaları, ben de, O'ndan size bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim,

5- İnsanları düşünmeleri ve onlara gelecek acı bir azaptan korkmaları, ben sizin için büyük bir günün azabından korkarım.

Risalet tarihi boyunca Tevhid şirk mücadelesinde, Tevhidi esasları ortaya koyan Risalet önderleri ve Tevhid erlerinin hemen hepsi,

aynı esaslara bağlı hareket etmişler ve hiçbir şekilde bundan sapmamışlardır. İşte bu, Sünnetullahtır ve yüce Allah (cc), Sünnetullahta hiçbir değişikliğin olmadığını bildirmiştir.

"Senden önce gönderdiğimiz elçilerimizin de yasası (budur). Bizim yasamızda bir değişiklik bulamazsın." (İsra, 77)

Kur'an da defeatle anlatıldığı üzere, Sünnetullahtaki değişmezlik ilkesi, davetin ortaya konulmasında, elçilerin yalanlanmasında, onlara karşı düşmanlık yapılmasında, zalimlerin helak edilmesinde ve elçilerin zafere ulaştırılmasında hep aynı olmuştur. Sünnetullahın değişmezlik ilkesi, Tevhidi esasların belirlediği esaslar dahilinde hareket edildiği sürece bugün de geçerli olacaktır muhakkak. Bu, yüce Allah'ın sözüdür ve O; sözünden dönmez.

Günümüzde, Tevhidi düşünen ve Tevhidi bir söyleme sahip olan kimselerin, yüce Allah'(c.c.)ın buyurduğu, Sünnetullahın değişmezlik ilkesi doğrultusunda hareket etmeleri imani bir sorumluluk ve yükümlülüktür. Sünnetullah doğrultusunda hareket edilmediği sürece, Tevhid konusunda söylenenlerin, yüce Allah (cc) katında hiçbir değeri olmayacak ve bu söylemleri sahiplerini çok büyük bir sorumluluk altına sokacaktır. Tevhidi esasları çarpıttıkları ve belirlenen ilahi kurallara göre hareket etmedikleri için de acı bir azaba gireceklerdir.

Tevhidi düşündüğünü iddia eden kimselerin, mutlak anlamda, içerisinde yaşadıkları toplum-larında, Risalet önderlerinin hepsinin örnekliğinde olduğu gibi Sünnetullaha göre hareket etmeleri ve onların toplumları içerisindeki konumlarına sahip olmaları gerekir. Bunlar da, Güvenilir bir elçi olmaları, İman edenleri bir merkezde toplamaları, Maddi ve manevi açıdan hiçbir şahsi çıkar gözetmemeleri, Müjdeci ve uyarıcı olmaları, İnsanları düşünmeleri ve onlara gelecek acı bir azaptan korkmalarıdır. Bunlar, Risalet önderlerinin ve Tevhid erlerinin ortak özellikleridir. Risalet önderlerini örnek edinen günümüz Tevhid erleri de bu özellikleri bizzat üzerlerinde taşımalıdırlar.

Risalet önderlerinin ortak özelliklerine sahip olmayan ve bu özellikler doğrultusunda hareket etmeyen kimselerin, İslâm adına söyleyecekleri her söz ve yapacakları her hareket, Tevhidi esaslara ve yüce İslâm dinine zarar vermekten başka hiçbir işe yaramayacaktır. Bu kimseler, Tevhidi esasları bozdukları, İslâm dinine zarar verdikleri için, tıpkı İslâm düşmanları gibi acı bir azap ile cezalandırılacaklardır.

Dünyada ve yaşadığımız coğrafyada İslâm adına ortaya çıkan kişi ve gruplara bakıldığında, bunların ekserisinin, Sünnetullaha aykırı hareket ettikleri, Tevhidden

ve İslâmi esaslardan uzak, Risalet önderlerinde bulunan ortak özelliklerden mahrum oldukları çok açık bir şekilde gözlemlenebilmektedir.

Risalet tarihi boyunca Tevhidi esasları ortaya koyanlar ile günümüzdeki Tevhid ve İslâm adına ortaya çıkan kişi ve gruplara bakıldığında bunların, birbirlerine zıt ve ayrı yönlerde oldukları çok açık bir şekilde görülecektir.

Tarihi süreçte, tüm risalet önderleri ve onların izlerini takip eden Tevhid erleri, Tevhidi esasları ortaya koyarlarken, hiçbir zaman saldırgan bir tavır takınmamış, insanlara saldırmamış ve kan dökmemişlerdir. Onlar, kendilerine yapılan saldırılara karşı Rab'lerine sığınarak sabretmişler, ancak yılmadan usanmadan, korkup çekinmeden Tevhidi esaslara insanları çağırmaya devam etmişlerdir.

Tüm Risalet önderleri ve Tevhid erleri, mazlum konumunda olmuşlar, zalimlerin içerisinde bulundukları duruma düşmemişlerdir. Tevhidi esasları insanlara duyururlarken Rasullerin hemen hepsi, toplumları içerisinde mazlum durumunda oldukları gibi Kur'an'ın, iman eden Tevhid erlerine örneklikleri vermiş olduğu Ashab-ı Kehf, Ashab-ı Uhdud'a giden davetçiler, Kasabalılara gönderilen elçiler ile onları destekleyen Müslüman şahıs, kavimlerinin bütün saldırı, baskı ve zulümlerine karşılık vermemiş, mazlum durumunda olmuşlardır. İşte yüce Allah (cc), bu yüzden onlara yardım etmiş, onları cennetle müjdelemiş ve yüce Kitabı Kur'an'da onları zikretmiştir.

Günümüzde, Tevhidi düşündüğünü söyleyen birçok kişi ve grup vardır; ancak bunların, söylem ve hareketlerine bakıldığında, düşündükleri Tevhid ilkesi ile uzaktan yakından ilgisi bulunmayan davranışlar sergiledikleri görülmektedir. İslâm adına ortaya çıkıp, tağutu reddettiklerini söyleyen bu gruplardan bir çoğu, tağutu reddettiklerini iddia etmelerine rağmen yüce Allah'a kesin teslimiyet olan Tevhidin ne olduğunu bilmiyorlar. Bu nedenle de Tevhidi esasları ortaya koymuyor ya da koyamıyor, Tevhidi esaslara aykırı hareketler ve söylemlere sahip oluyorlar.

Günümüzde, dünyada ve yaşadığımız coğrafyada, İslâm adına ortaya çıkan kişi ve gruplara bakıldığında bunların birçoğunun, Sünnetullahta varolan Tevhidi mücadeleden uzak oldukları, her kişi ve grubun kendi hevalarını ölçü edinip bu doğrultuda hareket ettikleri, birbirlerinden koparak tefrika içerisinde bulundukları, müjdeci ve uyarıcı olmadıkları, toplumları içerisinde mazlum değil, adeta terör estiren zalimler oldukları çok net bir şekilde görülmektedir.

Şiddeti kendilerine referans alan bu İslâmcı kişi ve gruplar, Ri-

salet tarihinde, tağutu reddedip Tevhidi esasları insanlara duyuran Risalet önderi peygamberlerin ve Tevhid erlerinin, hayatları boyunca şiddete başvurmadıklarını ya bilmiyor ya da bildikleri halde görmezden geliyorlar ki bu, cehalet ve küfürdür.

Evet Tevhidi esasları bilmemek, öğrenmemek cehalet, bunları bildiği ve öğrendiği halde görmezden gelmek de küfürdür. Bu nedenle bu kimselerin, Tevhid adına yaptıkları hareketler, İslâmi değil, cahili ve küfür hareketleridir. Tevhidi esasları kabul etmemek ve onlara karşı çıkmak ne kadar küfür ve azgınlık ise, Tevhidi esasları bildiklerini iddia eden kimseler de, bu esasların belirlediği esaslara göre, bilerek ya da bilmeyerek, hareket etmiyorlarsa, onlar da en az Tevhid inkârcıları kadar küfür ve azgınlık içerisindedirler.

Dünyanın birçok yerinde İslâm adına ortaya çıkan ve ülkelerindeki zorba diktatörlere karşı mücadele verdiği söylenen kimi İslâmcı örgütler, o zorba diktatörleri fersah fersah geride bırakacak zulümlere, katliamlara imza atmaktadırlar. Bunlar, ellerine geçirdikleri muhalif kimseleri, ellerini kollarını bağlayarak ateşlere atarak yakmakta ya da ellerindeki kılıçlarla başlarını keserek öldürmektedirler.

Ellerindeki esir kimseleri, ateşte diri diri yakan ya da başlarını kesen bu kimseler, yaptıkları zulümleri ve vahşeti, hiçbir ahlaki ve imani haya belirtisi duymadan, Allah adına yaptıklarını ifade etmek için "Allahu Ekber" diyerek tekbir getirmekte, çığlıklar atmaktadırlar. Oysa yüce Allah (cc), böyle bir şeyin yapılmasını emretmemiştir.

Ateşte insanları diri diri yakıp onların başında vahşice çığlıklar atmak Müslüman olduklarını iddia eden kimselerin yaptıkları bir iş değildir. Yüce Allah (cc), insanları, ateşe atarak yakanların, Müslüman olmadıklarını bunların, Allah'ın dinine karşı olan Ashab-ı Uhdud'daki zalimler olduklarını Buruc suresinde belirtiyor ve onlara lanet ediyor.

"Kahrolsun o hendeğin adamları, o yakıt doldurulup tutuşturulmuş ateş(i seyre-diyorlardı)! Onlar, onun başında oturmuşlardı ve mü'minlere yaptıklarını seyrediyorlardı." (Buruc, 4-7)

Yüce Allah'ın, iman edenlere en güzel örnek olarak almalarını emrettiği Hz. Muhammed (as), Bedir'de aldıkları esirleri, ne çığlıklar atarak yakmış, ne de kafalarını kesmiştir. O, bir Tevhid ve Rahmet Peygamberi olduğunu bilerek hareket etmiş ve esirlere ona göre davranmıştır.

Savaşın, kendine özgü kuralları vardır; bu nedenle savaş halinde bir düşmanla karşı karşıya gelindiğinde onu öldürmek, savaş kurallarının gerektirdiği bir durumdur. İslâm devletini kurmuş Müslüman-

lar, savaş anında düşmanını elbette yenmeye çalışacak, onu öldürecektir. Ancak esir alınan kimseleri öldürmek, Tevhidi esaslara iman ettiğini söyleyen hiç kimsenin yapacağı bir şey değildir.

İslâm'da savaş kuralları, yüce Allah (cc) tarafından çok açık bir şekilde ortaya konulmuştur. Yüce Allah'a iman eden kimselerin yapmaları gereken şey, bu ilahi hükümlere teslim olup gereğini yerine getirmeleridir.

Tevhidi esaslar, insanlara rahmet olarak gönderilmiştir; bu nedenle şiddeti, terörü, baskıyı ve zorbalığı reddeder. Tevhidi esaslara iman eden Müslümanlar, yukarıda ayetlerde de belirtildiği üzere içerisinde yaşadıkları toplumları, önce yüce Allah'ın birliğine açıkça davet ederler, onları, yüce Allah'tan gelecek azaba karşı uyarırlar.

Günümüzde Tevhid adına ortaya çıkan ya da çıkartılan bazı gruplar, Tevhid ilkesi ile bağdaşmayan söz ve tavırlarla insanlara saldırmakta, gözlerini kan bürümüş bir şekilde saldırgan bir tutum sergilemektedirler. İslâm, rahmet dini oluşu nedeniyle insanları, yüce Allah'a iman etmeye, O'ndan başka tüm otoriteleri terk etmeye rahmetle davet eder.

Şiddetle fikirleri anlatmak, Marksist, Faşist, Kemalist ve emperyalist sistemlerin metodlarıdır. Bu metodun İslâm'da hiçbir yeri yoktur. İslâm, devlet haline gelinceye kadar Müslümanlar, Tevhidi mücadelelerini ancak rahmetle insanlara ulaştırırlar, kabul etmeyenleri, iman etmeye zorlamazlar.

"Dinde zorlama yoktur; doğruluk, sapıklıktan seçilip belli olmuştur. Kim tağutu reddedip Allah'a inanırsa, muhakkak ki o, kopmayan, sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (Bakara, 256)

Zorlamayı kabul etmeyen İslâm dini, Müslümanlara karşı inkârcıların zor kullanmaları karşısında bile Müslüman davetçilerin, kâfirlerin yöntemlerine başvurmadan onlara Kur'an ile öğüt verilmesini ve onlardan güzellikle ayrılmasını emretmektedir.

"Biz onların ne dediklerini biliyoruz, sen onların üstünde bir zorlayıcı değilsin, sadece tehdidimden korkanlara Kur'ân ile öğüt ver." (Kaf, 45)

"Onların dediklerine sabret ve onlardan güzel bir şekilde ayrıl." (Müzzemmil, 10)

Davet aşamasında, Müslüman davetçiler için mücadelenin en zorlu yanı, hiç kuşkusuzdur ki kendiillerine yapılan sözlü ve fiili saldırılara karşı sabretmeleridir. Müşriklerin yalan, iftira, hakaret ve saldırılarına, küfür ve şirk düzeninin baskı, işkence ve zulmüne, belamların gerçekleri ters yüz edip saptırma ve Hakkı gizleme faaliyetlerine, münafık ve fasıkla-

rın fitne ve fücurlarına karşılık vermeden, Kur'an'ın belirlediği ölçüler içerisinde hareket edip sabretmek Mü'min olmanın, Tevhidi esaslara iman etmenin gereğidir. Bu sabrı, tüm Risalet önderleri ve Tevhid erleri göstermişlerdir.

Tağuti küfür sisteminin desteğindeki seviyesiz kişilerin, kafaları örümcek bağlamış ve çağın gerisinde kalmış zavallıların, İslâmi gerçekleri saptırmak için tağuti sistem tarafından makam ve mevki ile ödüllendirilip görevlendirilmiş ajanların, zorbaların tehdit, hakaret ve aşağılamalarına karşı ilahi emre uyarak sabretmek mü'minlerin vasfıdır.

Müslüman davetçiler, toplumdan gelen tepki ne olursa olsun, sabretmek durumundadır. Müslümanlar, hiçbir şekilde muhataplarının seviyesine düşmeden, İslâmi kişiliklerine yakışan bir tavırla, onurlu ve asaletle hareket edecekler, sokak ağzı ile muhataplarına cevap vermeyecek, veremeyeceklerdir.

Şiddet ve hırçınlık, hakaret ve küfür, iftira ve karalama ancak acziyetin, cehalet ve bilgisizliğin, fikri çıkmaza girmenin bir sonucudur. Kıt bir bilgiye sahip, cahil, aciz ve zavallı kimseler, çıkmaza düştüklerinde, karşılarındaki insana cevap veremediklerinde çareyi hırçınlık içerisinde hakaret etmekte ve saldırmakta ararlar. Oysa, denizler enginliğinde ve derinliğinde vahyi bir bilgiye sahip olan Müslümanlar, karşılaştıkları en zorlu sorulara karşı bile vahyin enginliğinden yararlanarak muhataplarına cevap verirler. Onlar, Rab'lerine ve kendilerine olan güven duygusu ile muhataplarına cevap verirlerken, onların saldırı ve hakaretlerine karşı ancak tebessüm ederek güzellikle karşılık verirler. Çünkü bu, yüce Allah'ın mü'minlerden yapmalarını istediği şeydir.

"Hikmetle ve güzel öğütle Rabbinin yoluna çağır ve onlarla en güzel biçimde mücâdele et. Kuşkusuz Rabbin, işte yolundan sapanları en iyi bilen O'dur ve O, yola gelenleri de en iyi bilendir." (Nahl, 125)

Kur'an'dan ve Hz. Muhammed (as)'ın güzel örnekliğinden haberdar olan bir Müslüman'ın, hangi nedenle olursa olsun, şiddete başvurması, insanlar üzerinde terör estirmesi, baskı ve zorbalıkla İslâm'ı insanlara ulaştırması mümkün değildir. Çünkü Kur'an ve Peygamberî örneklik bunlara izin vermemektedir.

İslâm adına şiddete başvuranların durumları müşâhede edildiğinde bunların, Kur'an'dan ve Peygamberi örneklikten habersiz oldukları görülecektir. İslâm'ı kendi nefislerinde tam olarak yaşamayan, İslâm'ın temel esaslarını gereği gibi uygulamayan kimi insanlar, sözümona İslâm adına eylemler yapmakta, şiddet ve terörle İslâm'a yararlı olacaklarını sanmaktadırlar. Oysa

yaptıkları bu gayri İslâmi hareketler, Kur'an'ın emrettiği hareketler değildir.

Günümüzde, Tevhidi düşündüklerini iddia eden kimselerin karşısında inkârcılar, adeta mazlum durumuna düşmüşlerdir. Her söz ve tavırlarından kan damlayan bu grup ve kimseler, ne insanlara Tevhidi esasları anlatabilirler, ne de bu tavırları ile kendilerini kurtarabilirler.

Gerçekten Tevhidi düşünen, vahyin belirlediği ölçüler içerisinde Rab'lerini razı etmek isteyen ve Tevhidi esasları insanlara ulaştırmakta samimi olan Tevhid eri Müslümanların, ilk önce yapmaları gereken şey, kendi aralarında birliktelik oluşturmak, heva ve heveslerini tatmin etmeye çalışmadan bu birliktelik içerisinde hareket etmektir.

Aralarında birliktelik oluşturan yani vahdeti sağlayan Müslümanlar, aralarındaki iş bölümünde, üzerlerine düşen görevi, imani sorumluluk bilinci ile yerine getirecekler, işlerini aralarında istişare ile yapacaklar, alınan kararlarda sebat edecekler, alınan karar neticesinde Allah'a dayanacaklar, münferit hareketlerden kaçınacaklardır. Münferit hareketlerin, İslâm'da yeri bulunmadığı gibi sahibini de çok ağır mükellefiyetler altına sokar. İşte bu nedenle Tevhidi hareketin ilk ve en önemli aşaması, Müslümanların, aralarında vahdeti sağlamaları ve birlikte hareket etmeleridir.

"Rablerinin çağrısına gelirler namazı kılarlar. İşleri aralarında danışma iledir. Kendilerine verdiğimiz rızıktan hayır için harcarlar." (Şura, 38)

"Allah'ın rahmeti sebebiyledir ki, sen onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, çevrenden dağılır, giderlerdi. Öyleyse onlar(ın kusurların)dan geç, onlar için mağfiret dile. İşini onlara danış, karar verince de Allah'a dayan; çünkü Allah kendine dayanıp güvenenleri sever." (Ali İmran, 159)

Vahdetin oluşturulmasında, üzerimize düşen görev ve sorumluluğu yerine getireceği-mizden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Bu konuda her Müslümana kapımızın ve kalbimizin açık olduğunun, aynı şekilde bu bilinç üzere hareket eden Müslümanların davetlerine de açık olduğumuzun bilinmesini istiyoruz.

SİSTEMİN DARBOĞAZINDA ERDOĞAN'IN ÇIRPINIŞLARI

Kemalist zorba sistem, kendi gayri meşru durumunu korumak adına, Fir'avni bir kurnazlıkla, yüzyıllardır tırnakla et gibi birbirilerinden ayrılmaz bir biçimde, kardeşlik bağlarıyla bağlanan Anadolu halklarını, önce ırki taassublara, daha sonra mezhebi ayırımlara ve giderek fikri ayrılıklara böldü. Böylece bir tarafı tutup diğer tarafı ezmeye ve kendi gayri meşru varlığını sürdürmeye çalıştı günümüze dek.

"Fir'avn, orada ululandı, halkını çeşitli gruplara böldü; onlardan bir zümreyi eziyor, oğullarını kesiyor, kadınlarını sağ bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardan idi." (Kasas, 4)

Bu bozguncu emperyalizmin yerli işbirlikçi sistemi, Anadolu'yu işgal ettiği ilk yıllarında darağacılarda astırdığı insanlarla, halka gözdağı verip baskılarla insanları susturmaya çalışırken, sonraki yıllarda her on yılda bir yaptığı darbelerle insanları, kimliklerinden, dinlerinden, gelenek ve göreneklerinden, kadim kültürlerinden koparmaya, onları, yozlaşmış, kimliksiz, inançsız, ateist bir hale dönüştürmeye çalıştı. Kur'ani ifade ile ekini ve nesli bozarak soysuz ve ahlaksız nesiller yetiştir-meyi hedefledi.

"Dönüp gitti mi (iş başına geçti mi) yeryüzünde bozgunculuk yapmağa, ekin ve nesli yok etmeğe çalışır; Allah da bozgunculuğu sevmez." (Bakara, 205)

Bu inkârcı zorba sistem, yetiştirdiği bozuk ve soysuz nesille, daha sonraki yıllarda **"On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan"** diyerek övünmeğe başladı. Anadolu halkının neslini ve kültürünü bozan, **"On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan"** diyerek on beş milyondan fazla bozuk bir nesil üreten, yüce Allah'a, İslâmi değerlere ve Müslümanlara düşman olan emperyalizmin yerli işbirlikçisi Kemalist diktatörlük, Anadolu halkı tarafından Anadolu'dan çıkartılan efendilerinin intikamını Anadolu halkından almaya çalıştı ve halkı, suni bölünmelerle kamplara ayırarak birbirlerine düşman haline getirdi.

Askeri vesayet yolu ile halk üzerinde terör estiren zorba ateist sistem, kuruluşundan başlayarak, Allah diyen herkesi, emperyalist efendilerinin bile yapmayacağı bir zulümle jandarma güçleri, askeri birlikleri ve polis kuvveti ile sindirmeye, zindanlara doldurmaya başladı. Zorba dikta sistem, İski-

lipli Atıf Hoca, Şeyh Said, Şeyh Rıza, Çapanoğlu İbrahim, Çerkeş Ethem gibi yiğitlerin karşı tavır almalarına karşılık katliamlara girişti, kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden oluk gibi kanlarını akıttı.

Anadolu'nun Kemalist zorbalık tarafından işgal edildiği günden bugüne kadar, sistemin yaptığı tüm baskı ve zulümlere rağmen Anadolu halkı, yılmadı, pes etmedi, zorba sistemi ve onun koruyucu durumundaki askeri vesayeti sevmedi. Bu nedenle de her vesile ile bu memnuni-yetsizliğini ortaya koyan Anadolu halkı, her seçimde askerlere adeta şamar vurarak cevap verdi.

Anadolu halkının, seçimlerle iktidara getirdiği kişiler, kendi halklarına ihanet ederek askeri vesayetin talimatları doğrultusunda hareket ettiler. Anadolu halkı, Kemalist sisteme, 2001 yılında "artık yeter" diyerek sokaklara döküldüğü bir anda son çırpınışları içerisinde bulunan sistem, "Denize düşenin yılana sarıldığı" gibi, son bir hamle ile hiç mi hiç sevmediği İslamcılara sarıldı.

Zorba sistem, halkın Ankara'da ayaklanması üzerine, o güne kadar sürekli olarak aşağılayarak dışladığı, baskı ve zorbalıkla susturup sindirmeye çalıştığı, inanç değerlerine küfür ve hakaret ettiği İslamcıları, kurtarıcılar olarak görüp onları iktidara getirdi.

Kemalist dikta sistemi, bir mitingde okuduğu sıradan bir şiirine bile tahammül edilmeyip cezaevine atılan, Yargıtay Başsavcısı ile adeta kanlı bıçaklı olan, medyada aleyhinde en ağır ifadeler kullanılan; soyguncu, rüşvetçi olduğu, başkanlığını yaptığı İstanbul Büyükşehir Belediyesini soyup soğana çevirdiği söylenen, bu nedenle hakkında davalar açılan, rejim düşmanı(!) diye empoze edilen R. T. Erdoğan'ı ve beraberindeki aynı zihniyete sahip kişileri iktidara getirdi.

Erdoğan, nasıl oldu da şimdi dikta rejiminin umut bağladığı, kurtarıcı gördüğü bir kişi haline geldi? İslâm'ın 'i' sine tahammül etmeyen; hanımları başörtülüdür, namaz kılıyorlar, içki içmiyorlar diye masum insanlara suçlu muamelesi yapıp onları ordudan, işyerlerinden, okullarından atan, İslâm'ı savunuyorlar, Müslümanca düşünüyorlar diye bir çok Müslüman yazarı, genci, hatta kadınları bile cezaevine atan, generalleri, başörtülüleri gördükleri yerde, besmele görmüş şeytan gibi toplantıları terkedip kaçan, "Başörtülüdür" diye zavallı bir kadını, oğlunun İzmir Orduevi'nde yapılan düğününe almayıp dışarıda yağmur altında saatlerce bekleten, askerlik görevi yapan oğullarını ziyarete giden anneleri, başörtülüdür diye nizamiyeye sokmayıp onlara, yabani hayvanlara bile yapılmayacak muameleyi reva gören, akrabalarını ziyarete giden başörtülü kadınları askeri lojman-

lara sokmayan, bu konuda talimatlar yayımlayan dikta rejimi ne oldu, neler değişti de, rejim düşmanı(!), şeriatçı(!) sandığı Erdoğan ve taifesini şimdi baş tacı etti?

İşte işin can alıcı sorusu da budur; zorba ateist dikta sistemi ne oldu da böyle 180 derece çark etti? Sorunun cevabı çok basit; Artık halk uyandı. Evet, Anadolu halkı, 90 yıldır ensesinde boza pişiren bu soysuz ve emperyalizmin yerli işbirlikçisi sistemi ve onun koruyucuları olan askerleri artık istemiyor ve bu zulme "Yeter" diyor ve öz değerlerine dönüyor.

Bu, öyle bir uyanıştır ki, tıpkı kurtuluş savaşında Anadolu'nun her tarafında olduğu gibi özgürlük meşaleleri yeniden yakıldı. Anadolu'nun Tevhidi Müslümanları, alevileri, Kürtleri, Türkleri tek ses halinde şimdi yeniden dirilerek bu baskıcı, ateist, zorba dikta sisteminin zulmünden kurtulmak istiyor. Bu nedenle Anadolu halkı, Kemalist köhnemiş generallere attıkları her tokatla sivil siyasilere destek olmuşlar, onları askeri vesayetin karşısında tutunmaya teşvik etmişlerdir. Ancak halkın iktidara getirdiği her yönetici, kısa bir süre sonra vesayetçi askerlerin emri altına giriyordu.

Dünyada ve özellikle de Arap aleminde esen özgürlük rüzgârlarının, Kemalist zorbalığı ve onun kaşarlanmış askerlerini yakıp kül edeceği korkusu ile sistemin dış destekçileri, kemalist zorba sistemin generallerinin kulaklarını çekerek akıllı olmalarını ve İslamcıları kullanarak yaklaşan felaketten en az zararla kurtulmalarını istedi. Bu nedenle Kemalist zorbalık, İslamcılara sarıldı, onları kurtarıcıları olarak görerek göreve getirdi.

Çöküşü hızlanan ateist, zorba Kemalist sistem, bunu engellemek için kendi felsefesine aykırı bir şekilde hareket edip siyasi yasaklı Erdoğan'ı can kurtaran simidi olarak gördü ve Erdoğan'ı, iktidara getirmek için önündeki tüm engelleri tek tek kaldırdı. Bunun için önce Yargıtay başsavcısı Vural Savaş'ın kulağını çekti ve Erdoğan'ın ebedi olarak bir daha siyaset yapamayacağı öngörülen davasını geri çektirdi. Bu konuda, daha önce Erdoğan aleyhinde en ağır ifadeleri kullanan medyanın da kulağını çekerek Erdoğan'a karşı saldırılarını durdurdu, kendi generallerinin de, İslâm ve Rasulullah (as) hakkında söyledikleri seviyesiz sözlerine son vermesini sağladı. Böylece hızlı çöküşünü, Erdoğan ve ekibi sayesinde durdurdu.

Erdoğan ve ekibi, sistemin kendilerine sunduğu makamları kapmak adına, Kemalist zorba sistem hakkında geçmişte söyledikleri tüm sözlerini yalayarak, kendilerini ve geçmişlerini inkâr ettiler, "gömlek değiştirdiklerini" ifade ederek küfür ve azgınlıklarında sınır tanımayarak bütün değerle-

rini ayaklar altına aldılar.

Erdoğan ve ekibi, halktan gelen özgürlük talepleri karşısında daha fazla dayanamadılar ve uşaklığını yaptıkları ABD'nin de talepleri doğrultusunda, kendilerini sistemin yönetimine getiren Kemalist sistemin koruyucu gücü olan generallerini tasfiye etti.

Anadolu halkı, özdeğerleri, kimlikleri, inanç ve değerleri için bir kere ayağa kalkmıştı, artık yeniden oturması ve doksan yıldır süren esaretin devam etmesine izin vermesi mümkün değildi. Bu nedenle Anadolu halkı, seslerini giderek yükselttiler ve haklarının verilmesini istediler. Tevhidi Müslümanlar, aleviler ve Kürtler, asıl öz değerlerine sahiplenmek için seslerini yükselttiler. Bunların en son örneği ise, Kürt dili ve kimliğinin tanınması için yapılan "Çözüm süreci" çalışmalarıdır.

Kemalist zorbalığın Başbakanı Erdoğan, sistemin doksan yıldır kimliklerini inkâr edip aşağıladığı Kürt halkına, kendi inisiyatifini kullanarak kimliklerini vermeyi kabul etmedi. Erdoğan, halkın talepleri karşısında iyice köşeye sıkışıp kalınca ve Arap toplumlarındaki isyanların, Hakkari, Yüksekova ve Şemdinli'den başlayarak yayıldığını görünce önceleri, teröristbaşı, çocuk katili dediği PKK'nin başı Abdullah Öcalan'ı devreye sokmaya çalıştı. Oslo'da başlayan görüşmeleri yüzüne gözüne bulaştıran Erdoğan, önceleri inkâr etmesine rağmen, mızrak çuvala sığmayınca itiraf etmek zorunda kaldı ve MİT müsteşarını, kendisinin gönderdiğini söyledi.

Erdoğan, yüzüne gözüne bulaştırıp rezil bir halde yarıda bıraktığı Oslo sürecinden sonra zorba sistemin, önceleri Anadolu'nun Kürt yörelerinde ortaya çıkan İslâmi hassasiyeti ve hareketi, illegal yollarla bastırmak için kurdurttuğu ve otuz yıldır savaşır göründüğü, son yıllarda ise hakkından gelemediği PKK lideri Abdullah Öcalan'ın ayaklarına gidip yalvarmaya, ondan yardım istemeye başladı.

www.mucahede.com internet sitesinde geçen sene yayınladığım **"BÜKEMEDİĞİN ELİ ÖPECEKSİN!"** başlıklı o yazımda özet olarak şunları söylemiştim.

"Kemalist zorbalık, otuz yılı aşan bir zamandır, milyarlarca lira harcamasına, özel yetiştirdiği katiller eliyle katliamlar yapmasına, masum köylüleri, köylerinden çıkarıp sürgüne göndermesine rağmen, PKK'nin hakkından gelememiş, varlığına son verememiştir. Kemalist sistem, masum insanlara, PKK'ye yardım ediyorlar diye baskı ve zorbalık yapması neticesinde bu masum insanların PKK saflarına katılması ile PKK'nin daha da güçlenmesine neden olmuştur.

Terörün bitirilmesi adına bugüne kadar sürdürülen savaşta harcanan paralarla Türkiye daha

çok kalkınacak ve belki de dünyada kalkınmış sayılı birkaç ülke arasına girmiş olacak, tüm Anadolu halkı daha müreffeh bir hayat yaşayacaktı. Ancak Anadolu'yu işgal ettiği günden bugüne, kendi halkına düşman olmayı politikasının temeli olarak almış Kemalist zorbalık, kendi gayri meşru varlığını sürdürebilmek için, tıpkı Firavn'ın İsrailoğullarına yaptığı gibi, Anadolu halkının bir kısmını kendisine düşman ilan etmiş ve yüzyıllardır kardeşlik bağları ile birbirlerine bağlı olan Kürt ve Türk halklarını birbirinden ayırmaya çalışmıştır.

Kemalist zorbalık, bugüne kadar sürdürdüğü savaşta, onbinlerce vatan evladının pisi pisine ölümüne neden olduğu, insanların ocaklarına ateş düşürdüğü gibi, hurdalarından onlarca fabrikanın kurulacağı bomba ve mermileri Anadolu'nun doğu kesimine yağdırmıştır.

(...)

Kemalist sistemin başbakanı, Avrupalı hükümetleri ve uşaklığını yaptığı Amerika'yı devreye sokup Oslo'da anlaşmalar yapmaya kalkışmış, ancak bunu da yüzüne gözüne bulaştırmıştır. Bu savaşın sona erdirilmesi konusunda Kemalist zorbalığın yapacağı hiçbir şey kalmamıştır. sistemin cumhurbaşkanı, başbakanı, parti başkanları beceriksizlikleri içerisinde bocalayıp durmakta, boşuboşuna genç insanların kanları akmaktadır.

(...)

Kemalist zorbalığın ve PKK'nin estirdikleri terör yüzünden savaş alanına dönen Anadolu'da, boşu boşuna ölen genç çocuklar nedeniyle evlere düşen yangınlara, yüreği yanan anaların acılarına son verilmesi, akan kanlar nedeniyle kızıla dönen Fırat ve Dicle'nin eski berrak rengine dönebilmesi için, Kemalist zorbalığın cumhurbaşkanı, başbakanı, bütün parti başkanları ve meclisi dolduran milletvekillerinin yapacakları tek bir şey kalmıştır. O da, atalarının sözüne sadık kalarak bükemedikleri eli öpmektir. O el de Abdullah Öcalan'ın elidir.

(...)

Evet, savaş ve her iki tarafın estirdikleri terörün bitirilebilmesi için zorba Kemalist sistemin cumhurbaşkanından başbakanı-na, parti başkanlarından milletvekillerine kadar hepsi, İmralı'ya gidip, otuz yılı aşkındır bükemedikleri Abdullah Öcalan'ın ellerini öpmeli, ondan özür dileyip onu cezaevinden çıkarmalı, talimatlarla görev yapan BDP'nin yöneticilerinin yerine onu BDP'nin başına geçirip meclise sokmalıdırlar. Her iki tarafın da estirdikleri terörün bitirilmesinin yolu bundan başka değildir.

Kemalist zorbalığın yöneticileri o putperest kafalarına şunu soksunlar ki, Avrupalı hükümetlere, Amerika'ya yalvarıp kapalı kapılar

ardında pazarlıkların kurulmasıyla bu savaş bitmeyecek. Abdullah Öcalan içeride olduğu, bir türlü başedemediğiniz PKK varolduğu sürece sizin yalvarmalarınızın, göstermelik açılımlarınızın hiçbir faydası olmayacaktır. Gelin, atalarınızın sözünü dinleyin de bükemediğiniz eli gidip öpün de devam ettirilen terör ve savaş bitsin!"

Yukarıda özetlediğim bu yazıdan yaklaşık beş ay sonra Kemalist zorbalığın Başbakanı, bir türlü bükemediği eli öpmek için, daha önce Oslo'ya da gönderdiği ve "Benim vekilimdir, ben gönderdim" dediği MİT elemanlarını ve belki de MİT Müsteşarını, Abdullah Öcalan'a gönderdi ve Zorba sistemin bükemediği eli, vekilleri vasıtasıyla öptü.

Daha kısa bir süre öncesine kadar, Erdoğan'ın sadık yardımcısı Bülent Arınç, "terör örgütü ile pazarlık yapmak şerefsizliktir" derken, Kemalist sistemin başbakanı Erdoğan da, birçok konuşmasında "bir devlet, bir terör örgütü ile pazarlık yapmaz" diyerek hava atıyordu. Doğru, devlet terör örgütü dediği PKK ile pazarlık yapmadı, PKK liderinin talimatları doğrultusunda hareket etti o "koskoca" devlet.

Zorba sistemin Başbakanı Erdoğan, geçmişte söylediği tüm sözlerini yutarak, sanki büyük bir devletin başkanına gönderiyormuş gibi, günlerce tantanasını yaptıktan sonra ardı ardına heyetler oluşturarak Abdullah Öcalan'a gönderdi. Bu durum, zaten başlı başına Öcalan'ı büyük bilmenin, onu yüceltmenin ta kendisidir.

Zorba sistemin başbakanı Erdoğan'ın, Öcalan'ın elini vekilleri yoluyla öperek küçülmesi de, Öcalan'a devlet başkanı muamelesi yapılması da, elbette biz Müslümanları, hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Zaten biz Müslümanlara göre Kemalist zorba sistemin başbakanı ne ise, PKK'nin başı Öcalan da odur. Her ikisi de İslâm düşmanı ve kâfirdirler. Öcalan, küfrünü açıkça ortaya koyarken, Puta tapan Erdoğan, şirk ve küfrünü gizlemektedir. Erdoğan, vekilleri yoluyla elini öptüğü Öcalan kadar bile mert değildir.

Sözümona koskoca bir devletin başbakanı, ne yapacağını bilmez bir durumda, acziyet içerisinde Erdoğan, günlerce, Öcalan tarafından gönderilecek talimatlarla dolu mektupları bekledi, durdu. Basından, kendisine yöneltilen soruları, "Mektuplar gelsin de konuşalım, bakalım ne diyecek o mektuplarda" diyerek küçülen şaşkınlık ve acziyet içerisindeki Erdoğan, daha önce "teröristbaşı, çocuk katili" dediği bir adamın mektupları ile yol haritası belirleyecek duruma gelmişti.

Yüce Allah (cc), Erdoğan ve ekibinin içerisine düştüğü bu aşağılık durumu, ayetleriyle açıkla-

makta ve puta tapan, ayetlerin bir kısmını alıp bir kısmını bırakan müşriklerin durumunu günümüze ışık tutarak gözler önüne sermektedir.

"Allah kimi doğru yola iletmek isterse onun göğsünü İslâm'a açar, kimi de saptırmak isterse onun göğsünü, (o kimse) göğe çıkıyormuş gibi dar ve tıkanık yapar. Allah. inanmayanların üstüne işte böyle pislik (sıkıntı) çökertir." (En'am, 125)

"Dedi ki: 'Artık size Rabbinizden bir pislik ve gazab inmiştir; Allah'ın, kendileri için hiçbir delil indirmediği, sadece sizin ve atalarınızın taktığı isimler hakkında mı benimle tartışıyorsunuz? Bekleyin öyle ise, ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim!" (A'raf, 71)

"Fakat yüreklerinde hastalık olanlara gelince (bu), onların pisliklerine pislik katar ve onlar, kâfir olarak ölürler." (Tevbe, 125)

"...Yoksa siz Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden bunu yapanın cezası, dünyâ hayatında rezil olmaktan başka nedir? Kıyâmet gününde de (onlar) azabın en şiddetlisine itilirler. Allah yaptıklarınızı bilmez değildir." (Bakara, 85)

Erdoğan ve ekibi, putlara taparak yüce Allah'a şirk koştukları, Allah düşmanı tağuti bir sistemi ayakta tutmaya çalıştıkları, insanları bu tağuti sistemi kabul etmeye ve destek olmaya davet ettikleri, Allah'ın hükümlerini terkedip tağuti sistemin hükümleri ile hükmettikleri, Rab'lerine isyan ederek anayasa yapmaya çalıştıkları için yüce Allah (cc) onların üzerine pislik atarak basiretlerini bağlamış ve onları, daha önce yerip kınadıkları, terörist deyip son teknolojik silahlarla yok etmeye çalıştıkları PKK ve onun lideri Abdullah Öcalan'a muhtaç ederek dünya hayatında rezil etmiştir. Elbetteki ahiretteki azapları çok daha büyük olacaktır, keşke bilmiş olsalardı da, Rablerine dönüp iman etselerdi.

"İşte azâb böyledir; ahiret azabı ise daha büyüktür, keşke bilselerdi." (Kalem, 33)

Kur'âni Davetin Gür Sesi
www.mucahede.com

ZULME KARŞI DİRENMEMEK ONA ORTAK OLMAKTIR

İslâm, ezilen mustazaf insanların koruyucusu ve yardımcısıdır. Bu nedenle Müslümanlar, ezilen mustazaf insanları koruyup kollamakla mükelleftirler. Bu mükellefiyet, yüce Allah'a iman etmenin gereğidir. Aslında yalnızca Müslümanlar değil, hangi düşünceye sahip olursa olsun, insani değerlerini koruyan her birey, zulme karşı mücadele etmelidir.

Zulüm, insanlık için yüz kızartıcı bir durum, insanlık dışı ve iğrenç bir fiildir. Bu nedenle, insani özelliklerini kaybetmemiş, insanlığın mutluluğunu, özgürlüğünü isteyen, adaleti ikame etmeye çalışan, barıştan yana olan kimseler, zulme ve zalimlere karşı tavır almayı yaşamlarının temel gayesi olarak kabul etmelidirler.

Risalet tarihi boyunca gönderilen tüm peygamberler, müstekbirlere karşı mücadele vermiş, onların zulüm ve baskılarından korkmadan Tevhidi esasları ortaya koymuşlardır. Tevhidi esasların ortaya konulması ve insanların bu esasları kabul etmesi, zulmün kaldırılması için en etkili yoldur.

Tevhidi esaslara iman eden mü'minler, zalimlere ve zulümlerine karşı en küçük bir müsamaha göstermemeli, zalimleri insanlığın en büyük düşmanı bilerek ve İbrahimi bir tavırla zalimleri ve zulümlerini açıkça reddetmelidirler.

"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için çok güzel bir örneklik vardır; onlar kavimlerine: 'biz sizden ve sizin Allah'ı bırakıp itaat ettiklerinizden uzağız, sizi (ve itaat ettiklerinizi) tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve buğz belirmiştir' demişlerdi..." (Mümtehinne, 4)

İbrahim (as)'ın bu tavizsiz tutumu ve zalimlere karşı açıkça meydan okuma tavrı, tüm Risalet önderlerinin, Tevhid erlerinin ve onların yolunda yürüyen mü'minlerin her dönemdeki zorbalara karşı sergiledikleri tavır olmuştur. Kur'an'a iman eden günümüz mü'minleri de, kendilerinden önce geçenlerin yolunu takip ederek zulme karşı aynı kararlılıkla mücadele etmelidirler.

Kur'an, zulmün her türlüsüne ve bu zulmü yapanlara açıkça savaş açmış, Kur'an'a iman eden mü'minlerin de zulme ve zalimlere karşı çıkmalarını emretmiş, yüce Allah'ın zulmü ve zalimleri sevmediğini açıkça bildirmiştir. Mü'minler için en güzel örnek ve önder Hz. Muhammed (as), hayatı boyunca

zulme ve zalimlere karşı mücadele etmiş, zulmü ortadan kaldırmaya çalışmıştır.

İman edenleri, zulme karşı mücadele vermeye teşvik eden yüce Allah (cc), zalimlere en küçük bir sevginin beslenmemesini, onlara meyledilmemesini, aksi halde zalimlere meylederek onlara sevgi besleyenlere ateş azabının dokunacağını bildirmektedir.

"Sakın zulmedenlere meyletmeyin, sonra size ateş dokunur; sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur, sonra size yardım edilmez." (Hud, 113)

Zulme ve zalimlere karşı açık bir şekilde karşı olan Kur'an, zalimlere ve onların zulümlerine karşı mücadele edilmemesi durumunda, o zulme ortak olunacağını ve zalimlere gelecek azabın, zulme karşı sessiz kalanları da bulacağını bildirmiştir.

"(Öyle) bir fitneden sakının ki, aranızdan yalnız haksızlık edenlere erişmekle kalmaz (hepinize erişir); bilinki Allah'ın azabı çetindir." (Enfal, 25)

Kur'an, iniş sırasına göre daha ilk suresinden başlayarak müstekbir zalimlere dikkatleri çeker ve onlara karşı tavır alınmasını bildirir. Daha sonra nazil olan ayetlerde yüce Allah (cc), zalimlere itaat edilmemesini, mazlumları korumak için onlarla savaşılmasını emreder.

"Size ne oldu ki Allah yolunda ve 'Rabbimiz bizi şu halkı zalim kentten çıkar, bize katından bir koruyucu ver, bize katından bir yardımcı ver' diyen ezilen erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 75)

Zalimlere karşı, mazlumların yanında yer alan mü'minler, mutlak manada tabi oldukları Kur'an doğrultusunda ve nebevi örnekliğe uygun hareket etmeli, hiçbir şekilde hevai hareket etmemelidirler. Çünkü yüce Allah'ın rahmet ve yardımının tahakkuk edebilmesi ancak vahye uygun hareket edilmesi ile mümkündür.

Müslümanlar, zalimlere karşı mücadele ederlerken, hiçbir şekilde gayri İslâmi yöntemlere başvurmamalı, marksist ve ateistlerle beraber olmamalı, onların yöntemleri ile mücadele etmemelidirler. Çünkü marksistler, yüce Allah'ı inkâr etmekle kendileri zaten zalim olmuşlardır.

Zalimlerin bir kısmı ile mücadele ederken başka zalimlerin yöntemleri ile hareket edilmemeli ve onlarla beraber olunmamalıdır. Ancak marksistlerden birey olarak, vahyi esaslar dahilinde hareket etmeleri şartı ile Müslümanların yanında yeralan olursa, bu durumda onlara, belki ileride iman ederler diye fırsat verilmeli ve dışlanmamalıdırlar.

Günümüzde bazı kimseler, kapitalistlere karşı mücadele etmek adına, ateist marksistlerle kolkola

girerek, Marksizmin yöntemleri ile hareket etmektedirler. Bu kimseler, Kur'ani esaslardan yüz çevirmiş ve sapmış kimselerdir.

Müslümanlar, zulme karşı tavır takınırlarken hiçbir şekilde hevai hareket etmemeli, iman ettikleri esasların belirlediği ölçüler içerisinde hareket etmelidirler. İman edilen esaslar, zulme ve zalimlere karşı mü'minlerin nasıl bir tavır takınacaklarını en ince detaylarına kadar açıklamış, bizzat risalet önderlerinin şahıslarında örnek hareket metodunu ortaya koymuş ve mü'minlerden bu en güzel mücadele metodlarını almalarını istemiştir.

Müslümanlar, Kur'an'ın bildirdiği esasları ve Risalet önderlerinin örnek hareket metodlarını gözönünde bulundurmadan hiçbir şekilde zulme ve zalimlere karşı hevalarına uyarak hareket edemezler. Çünkü Müslümanlar, iman etmekle peşinen Kur'an'a tabi olacaklarını, her hareketlerinde Kur'an'da verilen rasullerin örnek mücadele metodlarını esas alacaklarını ve bu esaslardan kesinlikle ayrılmayacaklarını taahhüt etmişlerdir. Bu ahidlerine aykırı hareket etmeleri halinde Müslümanlar, yüce Allah'a karşı sorumlu olacaklar ve belki de hesaplarını veremeyecek bir duruma düşeceklerdir.

Müslüman bir ferd, hiçbir şekilde birey olarak tek başına hareket edemez; diğer Müslümanlarla mutlaka birliktelik kurmalı, onlarla ortak hareket etmelidir. Yüce Allah (cc), mü'minlerin birlikte olmalarını emretmiş, kurtuluşun ancak cemaat halinde olunması durumunda mümkün olacağını bildirmiştir. Unutulma-malıdır ki, yüce Allah'ın rahmeti ancak cemaat üzerinedir.

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, birbirlerinin velisidirler; iyiliği emrederler, kötülükten menederler, namazı kılarlar, zekâtı verirler, Allah'a ve Rasulüne itaat ederler. İşte onlara Alah rahmet edecektir. Allâh üstündür, hakimdir." (Tevbe, 71)

Allah'ın rahmeti, velayet hukukunu oluşturup cemaat olan mü'minler üzerindedir. Nitekim Rasulullah (as) da, Allah'ın rahmetinin ancak cemaat üzerinde olduğunu belirtmiştir. Bu nedenle hangi konuda olursa olsun, mü'minler bireysel hareket etmemeli, her konu ve durumda diğer Müslümanlarla beraber olmalıdırlar. Çünkü bireysel hareket, şeytan ve dostlarının tuzaklarına daima açık bir kapıdır.

Yüce Allah (cc), kendi aralarında birliktelik oluşturan, Tevhidi esaslar doğrultusunda hareket eden mü'minlere yardım edeceğini ve onları yeryüzüne egemen kılacağını vadetmektedir.

"Allah, sizden inanıp iyi işler yapanlara vadetmiştir; onlardan öncekileri nasıl hükümran kıldıysa, onları da yer yüzünde hü-

kümran kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine sağlamlaştıracak ve korkularının ardından kendilerini bir güvene erdirecektir. Bana kulluk edecekler ve bana hiçbir şeyi ortak koşmayacaklar, ama kim(ler) bundan sonra da nankörlük ederse işte onlar, yoldan çıkanlardır.” (Nur, 55)

“Onları, yer yüzünde iktidâra getirdiğimiz takdirde namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülükten men ederler. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir.” (Hac, 41)

Şu bir gerçektir ki, örgütlenmiş bir azınlık daima örgütlenmemiş çoğunluğa hükmeder. Bugün yeryüzünde yaşayan topluluklara bakıldığında örgütlenmenin ne kadar önemli olduğu çok açık bir şekilde görülür. Belli ideolojilerle idare edilen devletler, bir azınlığın örgütlenmesi ile bu başarılarını elde etmişlerdir.

Yeryüzünde Tevhidi esasları hakim kılmak, zulmü kaldırmak isteyen Müslümanlar, mutlak anlamda Tevhidi esasların belirlediği ölçüler içerisinde birliktelik oluşturmalı, topluca Allah’ın ipine sarılmalı, aralarında velayet ve sırdaşlık hukukunu tesis ederek zulme karşı omuz omuza hareket etmelidirler. Aksi halde zulüm karşısında ezilip yok olacaklar, yüce Allah (cc) indinde de sorumlu tutulacaklardır.

“Allah'a ve Rasulüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, yoksa korkuya kapılırsınız, gücünüz gider, sabredin, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 46)

Günümüzde Müslüman topluluklar, aralarında birliktelik oluşturmadıkları için emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin zulmü altında ezilmekte, perişan bir duruma düşmüş bulunmaktadırlar. Yüce Allah (cc), Müslümanlardan, topluca hareket edip yeryüzünde din tamamen Allah'a ait olup fitneden eser kalmayıncaya kadar savaşmalarını istemektedir.

"Fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın! Eğer son verirlerse muhakkak ki Allah, ne yaptıklarını görmektedir."

(Enfal, 39)

O fitne, yüce Allah’ın kendisi ile savaşmamızı istediği beşeri zulüm sistemleri ve Türkiye'de Kemalist zorbalıktır. Bu öyle bir fitne ki, küçücük çocukları, daha ilkokula alır almaz, her sabah putlara yemin ettirerek putperestliğe, küfür ve şirke alıştırmakta, ülkenin her karış toprağına putlar dikmekte, belli günlerde, tıpkı ilkel toplumlarda olduğu gibi, toplu tapınma merasimleri düzenlemektedir.

Bu öyle bir fitnedir ki, İslâmi kuralları hiçe sayıp kendilerine bile faydaları dokunmayan birkaç zavallı milletvekilini görevlendirip hüküm koymalarını isteyecek

kadar azgınlığında sınır tanımayan bir fitnedir!

Bu fitne yuvası Kemalist sistem, emperyalizmin işbirliğini yapmış, Anadolu'yu işgal ettiği günden bugüne karar İslâmi değerlere savaş açmış, Kur'anları toplatıp yakmış, nice ilim ehli kişileri asmış, camileri ahır yapmış, iman edenlere hayat hakkı tanımamıştır. Yüce Allah (cc) işte bu fitne ve onun önderleri ile Müslümanların savaşmasını istiyor.

"Eğer andlaşma yaptıktan sonra andlarını bozarlar ve dininize dil uzatırlarsa, o küfür önderleriyle savaşın. Çünkü onların andları yoktur; belki (fitne ve küfürlerinden) vazgeçerler." (Tevbe, 12)

On yıllar boyunca İslâmi değerlere dil uzatıp saldıran, Anadolu insanına kendi ülkesini zindana çeviren, insanların manevi değerlerine dil uzatıp basın yayını ve her türlü vasıtalarla hakaret eden, maddi değerlerini sömürüp emperyalizme peşkeş çeken, fitne ve fücur yuvası ateist zorba sisteme, putperestlerin putlarına ve put edindikleri değerlerine karşı vahyin belirlediği ölçüler içerisinde kalarak, karşı çıkmak ve onlara karşı mücadele etmek her Müslüman için farz ve imani bir zorunluluktur.

"Gökleri ve yeri yarattığı gündeki yazısına göre Allah'ın katında ayların sayısı on ikidir; bunlardan dördü haram(ay)lardır. İşte doğru din budur. O aylar içinde (konulmuş yasağı çiğneyerek) kendinize zulmetmeyin ve müşrikler sizinle nasıl topyekun savaşıyorlarsa, siz de onlarla topyekun savaşın ve bilin ki Allah muttakilerle beraberdir." (Tevbe, 36)

Onlarla topyekün savaşmak; onların İslâmi esaslara karşı mücadele ettikleri gibi Müslümanların da aynı şekilde küfür ve şirk olan her şeylerine karşı topyekün mücadele etmeleri, savaşmaları gerekir. Onlar nasıl ki, ilk önce Kur'an'ı hedef tahtasına koyup onunla savaştılarsa, Müslümanlar da aynı şekilde öncelikle onların fitne üreten sistemlerine, tapındıkları putlarına ve bütün kurallarına karşı mücadele etmeli, savaşmalı ve insanları bu konuda uyarmalıdırlar. Aksi halde bu tağuti zulüm sistemlerine gelecek her bela ve müsibetin, herkesi kapsayacağı insanlara açık bir şekilde anlatılmalıdır.

Zorba tağuti sistem, yıllar boyunca insanları, baskı ve zorbalıkla kendi putperest dinini, inkârcı kurallarını kabullenmeye zorladı, kabul etmeyenleri, ya faili meçhullerle ortadan kaldırdı ya da zindanlarına attı ve tarihsel zorbalar gibi şöyle dedi. **"Ya sev ya da terket"**. Bu zorbalık, tarihteki tüm zorbalar tarafından da Allah elçilerine aynen söylenmişti.

"Kâfirler, elçilerine dediler ki: 'Ya sizi mutlaka yurdumuzdan çıkarırız, ya da bizim dinimize dö-

nersiniz' Rableri de onlara şöyle vahyetti, 'zalimleri mutlaka helak edeceğiz!" (İbrahim, 13)

"Onlar, sırf 'Rabbimiz Allah'tır' dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarıldılar. Eğer Allah'ın bazı insanları diğer bazılarıyle savunması olmasaydı, içlerinde Allah'ın ismi çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılırdı. Allah, kendine yardım edene elbette yardım eder. Elbette Allah kuvvetlidir, galibdir." (Hac, 40)

"Ancak iman edenler, salih amel işleyenler, Allah'ı çok ananlar ve kendilerine zulmedildikten sonra (zalimlere) üstün gelmeğe çalışanlar böyle değildir. Zulmedenler, yakında nasıl bir devrime uğrayıp devrileceklerini bileceklerdir!" (Şuara, 227)

Sonuç olarak Müslümanlar, vahyin belirlediği ölçüler içerisinde, mutlak anlamda zulme karşı tavır almalıdırlar. Müslümanların, zulme karşı sessiz kalmaları, aralarında birliktelik oluşturup zulmü ortadan kaldırmamaya çalışmaları halinde zulme ortak olmuş olacaklar ve zalimlerle beraber yüce Allah'ın göndereceği belaya maruz kalacaklardır.

Yüce Allah (cc), zorba kâfirleri, ya iman edenlerin elleriyle yok edecek, ya kendisi onları helak edecek ya da zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmına musallat ederek onları yok edecektir.

"İşte kazandıkları(günahları) ndan ötürü zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmının peşine böyle takarız." (En'am, 129)

Bu, Allah'ın vaadidir ve O, vaadinde sadıktır ve O, her halükârda zalimleri yok edecektir.

Kur'âni Mücahede ile internet üzerinden canlı olarak **interaktif iletişim**e geçebilirsiniz.
Bunun için Yapmanız gereken tek şey,
inspeak veya **paltalk** adlı programı indirip
ilgili servise kayıt olmak.
Ayrıntılı bilgi için;
www.mucahede.com
adresini ziyaret ediniz.

İSLAM'DA MÜLKİYET

Yüce Allah (cc), insanı, uzvi ve içgüdüsel ihtiyaçları olan bir varlık olarak yaratmıştır. Bu, aslında insanın üzerine yaratıldığı fıtrattır. Bu nedenle insan ancak bu ihtiyaçların karşılanması durumunda huzurlu ve mutlu bir şekilde hayatını idame ettirebilir. Uzvi ihtiyaçlar, yemek, içme, hava almak, dinlenmek; iç güdüsel ihtiyaçlar ise, tapınmak, mal edinmek, karşı cinse ihtiyaç duymak ve prestij kazanmak olarak özetlenebilir.

Uzvi ihtiyaçların uyarılması, bedenin ihtiyaç duyması iledir; beden, hayatiyetini sürdürebilmesi için ihtiyaçlarının karşılanmasını ister ve uyarılarda bulunarak kişiyi, bu ihtiyaçlarını temin etmeye zorlar. Kişi, hayatta kalmak, hayatiyetini sona erdirmemek için mutlaka uzvi ihtiyaçlarını gidermek, yemek, içmek, hava almak ve dinlenmek zorundadır.

İçgüdüsel ihtiyaçların uyarıcıları dışardandır, bu nedenle kişi, bu ihtiyaçlarını kendisine, güdülerine ve düşüncesine hatırlatan birisi ile karşılaşmadıkça bunları talep etmez. İçgüdüsel ihtiyaçların temin edilmemesi durumunda kişinin hayatı sona ermez, ancak huzursuz ve mutsuz bir yaşam sürer.

İnsan, canlı bir varlık olarak hayatiyetini sürdürmek için uzvi ihtiyaçlarını temin edecek çareler arar, bu uğurda her türlü sıkıntıyı, gerekirse tehlikeyi göze alır; bu ihtiyaçlarını meşru yollarla temin etmemesi durumunda gayri meşru yollarla temin etme yoluna başvuracaktır. Çünkü bu ihtiyaçların karşılanmaması durumunda, insanın yaşaması mümkün değildir.

Uzvi ihtiyaçların, eksik karşılanması durumunda insanın bedeninde rahatsızlıklar, hasta-lıklar başgösterecek ve insan, hayatını huzursuz ve mutsuz bir şekilde idame ettirmek zorunda kalacaktır. Bu nedenle kişi, uzvi ihtiyaçlarını en iyi şekilde karşılama yoluna gidecektir.

İç güdüsel ihtiyaçlar, insanın hayatını sürdürmesi ile değil, ancak daha mutlu, huzurlu ve güven içerisinde bir hayat sürdürmesi ile ilgilidir. Yüce Allah (cc), yaratttığı kullarının fıtratlarını bildiği için onlara, uzvi ve içgüdüsel ihityaçlarını karşılayacakları her şeyi en güzel şekilde ve bol bol ihsan etmiştir.

Mülkiyet, Fıtri bir ihtiyaçtır

Bu yazıdaki asıl konumuz, insanın içgüdüsel ihtiyaçlarından olan mal edinme, mülkiyete sahip olma içgüdüsüdür. Her insan, belli bir mala, bir mülkiyete sahip olmak ister, bu fıtri bir duygudur.

Yüce Allah (cc), insanın bu ihtiyacını bildiği için ona mal ve mülk vermiştir. Ancak O, insanlara verdiği bu mal ve mülkün, niçin verildiğini, nasıl kullanılacağını, bu mal ve mülk üzerinde nasıl bir tasarrufta bulunulacağını da çok açık bir şekilde onlara bildirmiştir.

Yüce Allah (cc), dünya hayatında huzurlu ve mutlu bir şekilde yaşaması için insana mal ve mülk vermiştir. Ancak insana verilen bu mal ve mülkün aynı zamanda kendisini imtihan etmek için de verildiğini bildirmiş, onunla beraber bu mal ve mülke karşı nasıl hareket etmesi gerektiği ile ilgili kullanma klavuzunu da göndermiştir.

"Biz yeryüzündeki şeyleri, kendisine süs olsun diye yarattık ki onların, hangisinin daha güzel iş yaptığını deneyelim." (Kehf, 7)

"Mal ve oğullar dünya hayatının süsüdür; kalıcı olan güzel işler ise Rabbinin katında sevapça da daha hayırlıdır, umutça da daha hayırlıdır." (Kehf, 46)

İnsan, kendisine verilen mal ve mülkü, Rabb'inin kendisine bildirdiği hükümlere göre kullandığı sürece dünya hayatında hem mutlu, hem de huzurlu olacak, ahirette de o, Rabb'inin kendisine ikram edeceği sonsuz mükâfatlara ulaşacaktır. Yüce Allah (cc), insana verdiği dünya nimetlerinin geçici olduğunu, oysa ahirette verilecek mükâfatların, dünyada verilen mal ve mülkten çok daha hayırlı ve kalıcı olduğunu bildirmiştir.

"Bak, nasıl onların kimini kiminden (rızıkça) üstün yaptık, elbette ahiret, dereceler bakımından da daha büyük, üstünlük bakımından da daha büyüktür." (İsra, 21)

"Sizi yeryüzünün halifeleri yapan, size verdiği şeylerde, sizi denemek için, kiminizi kiminizden derecelerle üstün kılan O'dur. Doğrusu Rabbin, cezası çabuk olandır ve O, bağışlayandır, esirgeyendir." (En'am, 165)

Sermaye, mal ve mülk, kendileriyle övünülecek, onlarla böbürlenecek, insanları hakir görerek onlarla, diğer insanlar üzerinde üstünlük gösterisi yapılacak birer araç değillerdir. Tam aksine bunlar, kişiye yüklenen mali sorumluluktur ki kişi, bu sorumluluğunu idrak edip gereklerini yaptığı sürece hem dünya hayatında saygınlık kazanır hem de Rabb'inin rızasına ulaşır.

İnsana mal ve mülkün verilmesi, geçici dünya hayatının süsü ve onun imtihanı olması yanında bir de, toplumsal düzenin işlerlik kazanabilmesi, insanlar arasında ki ilişkilerin sağlıklı bir şekilde sürdürülebilmesi, ekonomik hayatın canlandırılabilmesi, rekabetin oluşabilmesi, miras hukukunun yerine getirilebilmesi ve devlete zekât ile sadaka verilebilmesi için de verilmiştir.

"Rabbinin rahmetini onlar mı bölüştürüyorlar? Dünya hayatında onların geçimliklerini aralarında biz taksim ettik ve onlardan kimini ötekine derecelerle üstün kıldık ki biri, diğerine iş gördürebilsin. Rabbinin rahmeti, onların toplayıp yığdıklarından daha hayırlıdır." (Zuhruf, 32)

Mal ve mülk sahipleri, Rab'lerinin kendilerine bildirdiği esaslara uygun hareket etmeleri halinde, toplumsal barışın sağlanmasına ve sürdürülebilmesine katkıda bulunacakları gibi aynı zamanda kendileri de, güven ve huzur içerisinde mutlu bir hayat sürdüreceklerdir.

Rızıkta Eşitlik

İslâm, mülkiyette bir eşitlik yapmamıştır, mal ve mülkiyette insanlar farklı farklıdırlar. Çünkü mülkiyette eşitliğin olması durumunda çalışan olmayacak, kimse kimseye iş gördüremeyecek, ekonomik hayat işlerlik kazanamayacak ve rekabet olmadığı için toplum ilerleyemeyecektir. Ancak İslâm, insanların günlük hayatlarında kullanıp harcadıkları, yiyip içtikleri rızıklarında, eşitliği emretmiş ve bunun iman etmenin gereği olduğunu bildirmiştir.

"Allah, rızıkta kiminizi kiminizden üstün kıldı; üstün kılınanlar, ellerinin altında bulunanlara kendi rızıklarını verip de hepsi rızıkta eşit olmuyorlar. Allah'ın nimetini mi inkâr ediyorlar?" (Nahl, 71)

İslâm'da, ekonomik gücü ellerinde bulunduranlar, çalıştırıp iş gördürdükleri işçilere, kendi günlük hayatlarında kullanıp harcadıkları, yiyip içtikleri miktarda ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde ücret verecek, onların insanca yaşamalarını temin edeceklerdir. İşçiler, alacakları ücretle, tıpkı patronları gibi bir hayat sürecekler, onlar gibi yiyip içecekler, onlar gibi tatil yapıp dinleneceklerdir. Bu, İslâm'ın, olmazsa olmaz emri ve işverenlerin gerçekten iman etmelerinin göstergesidir. Bu ücret ve hayat standartlarında adaleti sağlamayan işverenler, yüce Allah'ın nimetini inkâr etmiş, küfre girmişlerdir.

Mal ve mülkiyetle öğünmek, işçinin hakkını vermemek şirk ve küfürdür

Hayatın gayesini, yüce Allah'a kulluk esası üzerine bina eden İslâm, bu gayenin dışındaki her söz ve hareketin şirk ve küfür olduğunu bildirmiştir. Mülkiyet sahipleri, kendilerine verilen mülkün, Rab'leri tarafından, geçici olarak verildiğini, bu mal ve mülkün yalnızca kendilerine ait olmadığını, bunlarda başkalarının da haklarının bulunduğunu bilirler.

Mülk de tıpkı vahiy gibi, insanlara ulaştırılmak için kimi insanlara verilmiştir. Vahiy, nasıl ki, peygamberler eliyle in-

sanlara ulaştırılıyorsa, verilen mal ve mülkler de aynı şekilde zenginler eliyle ihtiyaç sahiplerine ulaştırılmak zorundadır. Peygamberler, nasıl ki, vahyi kendilerine mal edip kendilerine ait olduğunu iddia etmiyorlarsa ve etmeleri de mümkün değilse, aynı şekilde kendilerine Rab'leri tarafından mal ve mülk verilen kimseler de, kendilerine verilenler üzerinde mülkiyet iddiasına kalkışamazlar.

İnsana verilen mal, sermaye ve mülk gibi nimetler, kişiye has verilmemiştir; bunlar, verilirken onda ihtiyaç sahibi yoksulların da haklarının bulunduğu, hak sahiplerine haklarının verilmesi gerektiği de yüce Allah (cc) tarafından bildirilmiştir. Nasıl ki peygamberler, kendilerine ulaştırılan vahyi, kendileri de yaşayıp vahye ihtiyacı olan şirk ve küfür içerisindeki insanlara ulaştırıyorlarsa, mal verilenler de aynı şekilde, kendilerine verilen maldan istifade ettikten sonra o mala ihtiyacı olan kimselere vermek zorundadırlar.

"Mallarında sail(düşkün) ve yoksul için hak vardı." (Zariyat, 19)

"Onların mallarında belli bir hisse vardır; sail (düşküne) ve mahruma" (Mearic, 24-25)

Bu ayetler, malı veren yüce Allah'ın koyduğu ölçüdür; verilen mal ve sermayenin tümü, verildiği kişiye ait değildir. Sermaye sahipleri, ellerindeki sermayeyi Rab'lerinin kendilerine bildirdiği ölçüye uygun bir şekilde hak sahiplerine vermekle mükelleftir. Bu ölçüye göre hareket etmemek, maldan istisna etmemek, haddi aşmak ve isyandır.

Verilen nimetleri kendilerinden bilip hak sahiplerine haklarını vermemek, verilen nimetleri inkâr olduğu gibi aynı zamanda o nimeti vereni de inkâr etmektir. Yüce Allah (cc), verdiği nimetlerin, tıpkı vahiy gibi, nasıl kullanıldığını da kontrol etmektedir. O, bildirdiği hükümlere uygun hareket etmeyenlerin mallarını, tıpkı Karun'da olduğu gibi ellerinden alarak onları, hem dünya hayatında alçaltarak rezil edecek, hem de kıyamet gününde azabın en şiddetlisine onları sokacaktır. İşte bu konudaki ilahi bildirimler:

"Karun, Musa'nın kavminden idi; onlara karşı azgınlık etti. Biz kendisine öyle hazineler vermiştik ki o(hazineleri)nin anahtarlarını (taşımak), güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Kavmi ona demişti ki: 'Şımarma, Allah şımaranları sevmez, Allah'ın sana verdiği (bu servet) içinde ahiret yurdunu ara, dünyadan da nasibini unutma, Allah sana nasıl iyilik ettiyse sen de öyle iyilik et, yeryüzünde bozgunculuk isteme, çünkü Allâh bozgunculari sevmez.

Bu (servet) bende bulunan bir

bilgi sayesinde bana verildi dedi; bilmedi mi ki Allah, kendisinden önceki kuşaklar arasıda kendisinden daha güçlü ve daha çok cemaati bulunan nice kimseleri helak etmiştir? Suçlulara günahlarından sorulmaz.

(Kârûn) süsü, (debdebesi) içinde kavminin karşısına çıktı. dünyâ hayâtını isteyenler: 'Keşke Karûn'a verilenin bir benzeri de bize verilseydi, gerçekten onun büyük şansı var' dediler. Kendilerine bilgi verilenler ise: 'Yazık size, iman eden ve salih amel işleyen kimse için Allah'ın sevâbı daha hayırlıdır; buna ancak sabredenler kavuşturulur' dediler.

Nihayet onu da, evini barkını da yere batırdık; Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı, kendi kendini kurtaranlardan da değildi. Dün onun yerinde olmayı isteyenler: 'Vay, demek Allah kullarından dilediğine rızkı açar ve kısar. Allah bize lutfetmiş olmasaydı, bizi de yere batırırdı, demek gerçekten kâfirler iflah olmaz' demeğe başladılar." (Kasas, 76-82)

Yüce Allah'ın verdiği nimetleri, kendinden bilen ve hak sahiplerine haklarını vermeyen kimseler, azgınlaşıp küfre girdikleri için Rab'leri tarafından, dünya ve ahirette acı bir azapla cezalandırılırlar. Yüce Allah (cc), verilen mal ve mülkü kendinden bilenlerin ise müşrik olduklarını da bahçe sahibini örnek vererek açıklamaktadır.

"Onlara şu iki adamı misâl olarak anlat: İkisinden birine iki üzüm bağı vermiş, onların etrafını hurmalarla çevirmiş, ortalarında da ekin bitirmiştik; her iki bağ da yemişini vermiş, ondan hiçbir şey eksik etmemiştik, aralarından bir de ırmak akıtmıştık. O(adam)ın (başka) ürünü de vardı.

Arkadaşıyla konuşurken ona; 'Ben malca senden zenginim, adamca da senden güçlüyüm.' dedi (ve) kendisine yazık ederek bağına girdi: 'Bunun yok olacağını hiç sanmam' dedi. Kıyametin kopacağını da sanmıyorum; şayet Rabbime döndürülsem bile (orada) bundan daha güzel bir sonuç bulurum.

Derken (onun) ürünü yok edildi, çardakları üzerine yıkılmış durumda olan(bağ)ın karşısında ona harcadıklarına acıyarak ellerini oğuşturmağa başladı: 'Âh ne olaydı, ben Rabb'ime kimseyi ortak koşmamış olaydım!' diyordu. Allah'tan başka, kendisine yardım eden bir topluluğu da olmadı, kendi kendisini de kurtaramadı." (Kehf, 32-36, 42-43)

Yüce Allah (cc), insana mal ve mülkü verince bununla ilgili uyarılarını da yapmış, neleri yapıp nelerden sakınacaklarını da onlara bildirmiştir. Kendilerine verileni, yüce Allah'ın hükümleri

doğrultusunda kullanmayanlar, hem Rab'lerine şükretmeyerek nankörlük yapmışlar, hem de mala düşkünlük gösterdikleri için O'na şirk koşmuşlardır.

İnsan, kendi sorumluluğuna verilen mal, mülk ve bütün nimetlerin, hesapsız verilmediğini, belli bir prosedüre göre kullanılması gerektiğini bilmelidir. Çünkü kendilerine o mülkü veren yüce Allah (cc), bu mal ve mülkün nasıl kullanılacağını ve nerelere verileceğini de belirtmiştir. Kendilerine mal ve mülk verilenlere düşen görev, verilen bu emaneti belirtilen yerlere ulaştırmalarıdır.

Yüce Allah (cc), verilen mal ve mülkün bir imtihan olduğunu, bu nedenle mülkiyet sahiplerinin buna dikkat etmelerini istemiştir. Ancak iman noktasında zafiyet içerisinde bulunan kimseler, kendilerine verilen nimetlerle imtihan edildiklerini unutarak şımarmışlar, kendilerini yeterli görerek ve haddi aşarak tuğyan etmişlerdir.

"Bilin ki mallarınız ve çocuklarınız birer fitne(sınav)dır. Allah'a gelince büyük mükâfat, O'nun yanındadır." (Enfal, 28)

Mal, sermaye ve mülk sahibi olmak, kişiyi yüce Allah'a yaklaştırması gerekirken, bunları araç olmaktan çıkarıp amaç haline getirmek, kişinin kibir, gurur ve azgınlığını artırarak Rabb'ine isyana sürükler. Bu nedenle yüce Allah (cc) Müslümanları, mal ve mülk konusunda uyarmaktadır.

"Ey iman edenler, mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah'ı anmaktan alıkoymasın, kim bunu yaparsa işte onlar ziyana uğrayanlardır." (Münafikun, 9)

İşçilerin, patronlarının mal ve mülklerine göz dikmeleri haramdır

Yüce Allah (cc), işverenlere uyarıda bulunarak, çalıştırdıkları ve "ellerinin altında bulunanlara kendi rızıklarını verip de hepsi rızıkta eşit" olmalarını istemektedir. İşverenlere yapılan bu ilahi uyarıdan sonra yüce Allah (cc), çalışanlara da uyarıda bulunmakta ve onların da, kendilerini çalıştıranların mallarına göz dikmemelerini istemektedir.

"**Allah'ın, sizi birbirinizden üstün kıldığı şeylere göz dikmeyin, erkeklere de kazandıklarından bir pay var, kadınlara da kazandıklarından bir pay var. Allah'tan, O'nun lutfunu isteyin; şüphesiz Allâh, her şeyi bilendir." (Nisa, 32)**

Çalışan kimseler, kendilerine haklarını bir tamam veren işverenlerin mallarına göz dikmemeli, Marksist felsefede olduğu gibi, işçilik psikolojisiyle hareket ederek işverenin malına zarar vermemeli, iş saatinden ve temposundan çalarak hırsızlık yapmamalıdır. Böyle bir tavır, Müslüman olduklarını söyleyen kimselerin ortaya koyabilecekleri bir tavır değildir.

İslâm'da sendika yoktur

Sendika, batı kapitalist sömürgeciliğinin, sanayi devrimi ile işçiyi köleleştirmesine tepki olarak ortaya çıkmış, işçilerin örgütlü hareket etmelerini sağlayan Marksist bir yapılanmadır. Batı emperyalizminin, işçi ve köylüyü dışlayan ve temel hakları yalnızca kendisini mülk sahibi sanan burjuvaziye veren acımasız, ayırımcı tutumu, işçilerin, önce İngiltere ve Fransa'da örgütlenmeye başlamasına neden olmuştur.

İngiltere ve Fransa'da önce kendi aralarında küçük gruplar halinde örgütlenen işçiler, özellikle 1700'lu yılların sonu ve 1810'lu yılların başında sanayi makine-lerini kırma eylemlerinden sonra daha örgütlü bir şekilde hareket etmişlerdir. Örgütlenen işçiler, gerçek düşmanlarının kendilerini sömüren kapitalistlerin olduğunun farkına vararak eylemlerini kapitalizme karşı yoğunlaştırmışlardır. İşçiler, örgütlenmeleri sayesinde birçok haklar elde ettiler, ancak toplumda kamplaşmalar başladı ve iki düşman kutup ortaya çıktı.

İşçi işveren konusuna İslâmi açıdan bakıldığında, İslâmi hayat içerisindeki işçi işveren ilişkilerinin, kapitalizm ve sosyalizmle hiçbir benzerliği olmadığı açıkça görülecektir. İslâm Devletinde İşçi hakları, anayasal bir haktır ve bu, hiçbir şekilde ihlal edilemez. Çünkü işçi haklarının ihlali, önce yüce Allah (cc) indinde çok büyük bir sorumluluktur ve yapılan fiil küfür olarak değerlendirilir ki, hiçbir işveren bu riski göze alamaz. İkincisi, İslâm Devletinin yasalarıdır ki, bu konuda Emir el Mü'minun olan halife ve ona bağlı kurumlar, denetim mekanizması olarak işçilerin haklarını korumaktadırlar.

Kur'an'ın, yukarıda ifade edilen hükümlerinde de belirtildiği üzere, İslâm, rızıkta eşitliği esas almaktadır. Bu nedenle her işveren, kendi yaşadığı hayat standartlarını, işçileri için de öngörmek ve ona göre ücret vermekle mükellef tutulmuştur. Nitekim Rasulullah (as), işçi hakları konusunda şöyle buyurmaktadır.

"Kimin elinin altında bir kardeşi bulunuyorsa, ona yediğinden yedirsin, giydiğinden giydirsin; onlara kaldıramayacakları işleri yüklemesin, eğer yüklerseniz kendilerine yardım ediniz." (Buharî)

İslâm, insanlar arasındaki ilişkileri, kardeşlik esasına dayandırır; bu nedenle işçi ve işveren arasındaki ilişkiler kardeşlik esasına göre belirlenmektedir. Bunun için patronlar, yiyecek, giyecek ve kullanılan malzemeler bakımından, işçilerine kendi yiyip içtiklerinden, giyip kullandıklarından daha aşağı bir seviyeyi reva göremezler.

İslâm'da devlet, yüce Allah'a kulluğu esas aldığı için, işçileri

patronların kölesi ve kulu durumuna sokamaz. Bu nedenle işçilerin çalışma saatlerini ve ücretlerini tesbit etmek ve haklarını korumak devletin görevleri arasındadır.

Hiç kimsenin bir başkası üzerinde üstün olmadığı bir nizam olan İslâm'da, insanlar arasında eşitlik ilkesi, ana prensiplerdendir. Bu nedenle işverenler, mali güçlerini kullanarak üstünlük iddia edemezler, etmeleri halinde Kehf suresinde örneği verilen kişi gibi, malları ellerinden alınır ve müşrik olarak sıfatlandırılırlar.

Yukarıdan beri belirtilen nedenlerle İslâm'da, insanları sınıflara ayıran ve düşman kamplar haline getiren sendikalar yoktur.

İslâm'da, işveren konfederasyonları da yoktur

İslâm, toplum arasında sosyal barışı sağladığı için kamplaşmaya, kutuplaşmaya izin vermez. Bu nedenle işçi örgütlenmeleri olmayınca doğal olarak da karşılarında işveren örgütleri de bulunmamaktadır. İslâmi nizamda patronlar, işçileri, iş saatleri ve verdikleri iş açısından güçleri üzerinde çalıştıramazlar.

İslâm'da, işçiyle işveren arasındaki insani ilişkiler ve beşerî münasebetler kardeşlik esasına dayanmaktadır. Bu nedenle patronlar, kardeşleri olan işçileri ezecek, onları sömürecek tutum ve davranışlar sergileyemezler. Çünkü onlar, Rab'lerinin kendilerine bildirdiği şu ayetleri referans alarak işçilerine güçleri oranında iş verirler ve kapitalizmde olduğu gibi, köle gibi çalıştırmazlar.

"Allah kişiye ancak gücünün yeteceği kadar yükler..." (Bakara, 286)

"Allah size kolaylık ister, zorluk istemez." (Bakara, 185)

"İnsan zayıf yaratılmış olduğundan Allah sizden yükü hafifletmek ister." (Nisâ, 28)

Kapitalist sistemlerde, çıkarları sözkonusu olduğunda materyalistler, birbirlerini sevmeseler, birbirleriyle rekabet etseler bile, çıkarlarını korumak adına hemen birleşirler, kurumlar, birlikler oluşturarak yoksullara karşı cephe alırlar. Kur'an bu konuda Bahçe sahiplerini örnek verir ve onların mallarının nasıl helak edildiğini ve ahirette de onlar için daha büyük bir azap olduğunu bildirir.

Bu bahçe sahipleri, kendi aralarında, ihtiyaç sahiplerine karşı, bir birliktelik oluşturmuşlar, yoksulların haklarını nasıl gasp edecekleri üzerinde anlaşmışlar ve sabah erken saatlerde bu kararlarını uygulamaya başlamışlardı.

"Biz bunlara da belâ verdik, şu bahçe sâhiplerine belâ verdiğimiz gibi; hani onlar, sabah olunca bahçeyi mutlaka devşireceklerine yemin etmişlerdi; istisnâ da etmiyorlardı. Fakat onlar uyur-

larken hemen (gönderilen) dolaşıcı bir belâ, onu sardı da, bahçe simsiyah kesiliverdi. Sabahleyin birbirlerine seslendiler: 'Haydi devşirecekseniz erkenden ekininize gidin'' diye. Derken yürüdüler; fısıldaşıyorlardı: 'Sakın, bugün hiçbir yoksul bahçeye girip yanınıza sokulmasın' diye. Devşirebileceklerini umarak erkenden gittiler. Fakat (onlar) bahçeyi görünce: 'Herhalde biz yolu şaşırdık, hayır, doğrusu biz mahrum bırakıldık' dediler.

Ortancaları: 'Ben size demedim mi? Rabbinizi tespih etmeniz gerekmez miydi?' dedi. 'Rabbimizi tespih ederiz, doğrusu biz zulmedenlermişiz' dediler. Dönüp birbirlerini kınamağa başladılar: 'Yazık bize, biz azgınlarmışız!' dediler. Belki Rabbimiz, bize onun yerine ondan daha iyisini verir. Biz Rabb'imize yönelir, O'ndan umarız. İşte azap böyledir; Âhiret azâbı ise daha büyüktür, keşke bilselerdi.'' (Kalem, 17-33)

Zengin kapitalistlerin, aralarında oluşturdukları birliktelik, ihtiyaç sahiplerine haklarını vermeye, yoksulları korumaya yönelik bir birliktelik değil, tam aksine yoksulları daha fazla nasıl sömüreceklerine ve sermayelerini daha fazla nasıl artıracaklarına yöneliktir. Onlar, kendi hesaplarına göre her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar, ancak onlar, yüce Allah'ın kendi üzerlerinde gözetleyici olduğu gerçeğini unutuyorlar.

Doyumsuzluk ve yalnızca kendini düşünme ben merkeziyetçiliği, insanın duygularını esir alırsa artık insan, tıpkı burada konu edilen mal sahiplerinde olduğu gibi, her türlü gayrı meşru fiili kendisi için meşru görmeye başlar. Her şeyi kendileri için meşru görenler, bu duygularını tatmin için yüce Allah'ın inzal ettiği vahyi esasları bile çarpıtarak değiştirmeye çalışırlar. Bu çarpıtma işini de en çok gününüz Samiri soylu belamları, kendilerinde olan bilgiyi, kendilerini yüceltiyor gibi bir tavır takınarak yapmaktadırlar.

Doyumsuz mal sahiplerinin, kendilerine serveti veren ve Kerim olan yüce Allah'ın onu geri alacağını düşünmedikleri gibi, günümüzde bilgi sahibi olduğunu düşünen bazı kişilerin, edindikleri bilginin gereği olarak, Tevhidi esasları ortaya koyup insanları aydınlatarak, zulüm sisteminin zulmüne karşı durmak yerine, bu bilgiyi kendi enelerini ve nefislerini tatmin etmek için kullanmakta, kendilerine verilen bu bilginin kendilerinden bir gün alınabileceğini akıllarına getirmemektedirler.

İslâm ve Sosyalizm, iki farklı sistem, iki farklı dindir

Son zamanlarda, sosyalist sistemleri çöküşü ile ortaya çıkan bazı islamcı sosyalistler, İslâm ile

sosyalizmi bir arada görmeye ve örtüştüklerini iddia etmeye başladılar. İslâm ile sosyalizmin örtüştüğünü iddia etmek, İslâm'dan hiç nasiplenilmediğinin çok açık bir örneğidir. Bunu da ancak daha önce sosyalizmi din olarak almış, ancak sosyalizmin boş ve kuru bir iddia olduğu görülüp iflas edince ortada kalmış eski sosyalist artıkları iddia edebilirler.

Kur'an, Karl Marks'ın Diyalektiği değildir. Kur'an'da Mülkiyet vardır; vardır ki İslâm'da Miras Hukuku, Zekât Kurumu, sadaka ve infak vardır. Ancak bu mülkiyetin kullanımı kurallara bağlıdır.

Kapitalizm küfür sistemi olduğu kadar inkârcı sosyalizm de küfür sistemidir. Sosyalistlerin, beyinlerinde kronikleşmiş sosyalizm kalıntıları silinmediği sürece İslâm'ı anlamaları mümkün değil, Müslüman olmaları ise hiç mümkün değildir. Müslüman olmak, önce İslâm'ın Tevhid ilkesini anlamakla mümkün olur. Bu da ancak sosyalizm ve kapitalizmin kirliliğinden arındırılmış, sağlıklı düşünme yeteneğini kazanmış bir kafa ile mümkün olabilir.

İslâm, Kapitalizmin kirli ve şirk emellerine alet edilecek bir nizam olmadığı gibi, sosyalizmin küfrünü savunacak bir sistem de değildir. Müslümanları anarşist diye nitelendiren sosyalist artıkları, içlerinden söküp atamadıkları komünist, anarşist duygularını tatmin etmeye çalışmaktadırlar.

Müslümanlar, ancak rahmet elçileridirler ve insanlığı Rahmete ve Mağfirete davet ediyorlar. Sosyalizm ve kapitalizmin cehenneminin etkisinden kurtulamayanlar, İslâm'ın cennetini anlayamazlar.

İşçi, her şeyden önce bir insandır, insan olmanın getirdiği şeref, haysiyet ve haklara sahiptir, her insan gibi onun da iyi bir hayat sürmeye, başkalarına muhtaç olmadan insanca yaşamaya, fiziki, ruhi ve psikolojik sağlığını koruma hakkına sahiptir. Bu nedenle işçilerin bütün bu durumları gözönünde tutularak ona bir ücret verilmelidir. İşçileri, çalışan bir makina gibi değerlendiren Sosyalizm ve köle kabul eden kapitalizm, işçiyi maddi bir varlık olarak değerlendirir ve ona o açıdan bakar.

FELAK SURESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿1﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿2﴾ وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿3﴾ وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿4﴾ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿5﴾

Rahman Rahim Allahın Adıyla
1- De ki: 'Sığınırım Felak'ın (aydınlığın) Rabb'ine.
2- Yarattığının şerrinden,
3- Çöktüğünde karanlığın şerrinden.
4- Düğümlere üfleyenlerin şerrinden.
5- Ve haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden.

GİRİŞ

İnsanın yeryüzüne gönderilişi ile başlayan Hak-batıl mücadelesi, günümüze kadar bütün şiddetiyle sürmüş ve hızından hiçbir şey kaybetmeden halen de devam etmektedir. Hak-batıl mücadelesinde her iki taraf da kendi inandıkları inanç metodlarıyla mücadelelerini sürdürmüşler, kendilerine tabi olanları, koydukları kurallara göre şekillendirmeğe çalışmışlardır.

Hakkın temsilcileri, iman ettikleri Tevhidi ilkeler doğrultusunda ve Rab'lerinin kendilerine bildirdiği ilahi mesajın belirlediği metoda uygun bir şekilde mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Onlar, ne istediklerini açıkça ortaya koymuşlar ve insanların bu ilahi mesaja iman etmelerini istemişlerdir. Oysa batılın taraftarları, Hakk'ı getiren elçilere karşı sürekli bir şekilde yalanlar üreterek, iftira ve karalamalarda bulunarak mücadelelerini sürdürmüşler, insanları korkuya dayalı bir yöntemle kendilerine inandırmaya çalışmışlardır.

Batılın, dalalet ve sapıklığın başı olan şeytan (alleyhillane), ilk insan Hz. Âdem (as)'a karşı takındığı kin ve düşmanlık neticesinde insanları Allah yolundan saptıracağına yemin etmiş, mücadelesini de bu kin ve düşmanlık doğrultusunda ortaya koymuştur.

"(İblis): 'Rabbim, dedi, beni azdırmandan ötürü andolsun ki, ben de yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini azdıracağım." (Hicr, 39)

"Sonra (onların) önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından onlara sokulacağım ve

çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!" (A'raf, 17)

Şeytan ve onun insan cinsinden yardımcıları, insanları Allah yolundan çevirmek ve saptırmak için her yolu denemişlerdir. Şeytan ve taraftarlarının, insanları Hak yoldan döndürmek için başvurdukları yollardan biri de, hiç kuşkusuzdur ki, Kur'ani kavramların anlamlarını değiştirmek ve asıl manalarından başka anlamlar yüklemektir.

Felak ve Nas sureleri de, şeytan ve taraftarlarının çarpıtmalarından nasibini almış, surelerdeki ayetler, asıl anlamlarıyla hiçbir ilgisi bulunmayan, Kur'an gerçeğiyle taban tabana zıt bir şekilde yorumlanmıştır. Korkuya dayalı bir din anlayışını öne çıkaran bu çarpıtmacı anlayış, kendi karanlık dünyalarını Kur'an'a mal etmeye çalışmışlardır.

Yüce Allah (cc), şeytan ve taraftarlarının tuzaklarına karşı Müslümanları uyarmış, dünya hayatında ne yapmaları ve ne söylemeleri gerektiğini onlara bildirmiştir. Müslümanlar, Kur'an'ın bildirdiği gerçeklerden hareket ettikleri sürece şeytan ve taraftarlarının değişik yönlerden kendilerine yaklaşmasına fırsat vermeyeceklerdir.

Bir din, bir sistem, bir nizam ortaya konulurken, bu nizama uygun davranış biçimleri de beraberinde ortaya konulur. Bu nizama ya da dine iman eden kimseler, kendilerinden ne istendiğini, neler yapmaları, nasıl hareket etmeleri gerektiğini en doğru şekilde ancak iman ettikleri dinin temel kaynağından öğrenebilirler.

Kur'an'da yüce Allah (cc), iman eden kullarının dünya hayatında neler yapmaları gerektiğini, nerede nasıl hareket edeceklerini, tebliğ aşamasında muhataplarına neler söyleyeceklerini en ince noktasına kadar belirtmiştir. Yani yüce Allah (cc), indirdiği ilahi mesajın hareket metodunu da beraberinde indirmiş, iman edenlerin buna göre hareket etmelerini ve iman ettikleri Tevhidi esaslara uygun bir kişilik kuşanmalarını istemiştir.

Dürüstçe hareket etmesini bilmeyen, doğru bir kişiliğe, şahsiyetli bir kimliğe sahip olmayan kimseler, insanları sürekli bir şekilde yalanlarla ve göz boyamalarla aldatmaya, onları baskı ve zorbalıkla kontrol altında tutmaya çalışırlar. Bu durum, beşeri sistemlerin bozuk karakteristik özelliklerinden biridir.

Felak suresinde, korku üzerine bina edilen beşeri düzenlerin, insanları nasıl aldattıkları, kendi zulüm düzenlerini sürdürmek adına, insanların gözlerini nasıl boyamaya çalıştıkları ortaya konulmaktadır. Sure, iman edenlerin, beşeri zulüm düzenlerinin aldatma ve göz boyamalarına karşı duyarlı olmalarını sağlamaya çalışmaktadır.

"El muavvizetân" ya da "el muavvizeteyn" olarak da isimlendirilen ve Allah'a sığınmayı gösteren iki sure olan Felak ve Nas surelerinde de yüce Allah (cc), şeytan ve onun insan cinsinden yardımcılarının çarpıtmalarına karşı Müslümanların

nasıl hareket edeceklerini, neler söyleyeceklerini öğretmektedir. Böylece Müslümanlar, ins ve cin şeytanların tuzaklarına karşı daha bilinçli bir şekilde hareket etme gücünü kendilerinde bulma imkânına kavuşmaktadırlar.

SURENİN TEFSİRİ

1- De ki: 'Sığınırım Felak'ın (aydınlığın) Rabb'ine.

Birçok surede, Kur'ani bazı kavramlar mecazi olarak verilir. Felak surede, mahlûkatın Rabb'inin indirdiği İslâm'ın aydınlığına bir çağrı olarak kullanılmaktadır. Aydınlık ifadesi Kur'an'da, değişik kelimelerle tanımlanmıştır; "Felak", "Edaet", "Nur", "Lamba", "Kandil" kelimelerinin hepsi aydınlığı ifade etmektedir. Bu aydınlık ise, sığınılan Rab yüce Allah'ın indirdiği ilahi nizamdır.

Bu surede de aydınlık, Felak olarak verilmiş ve aydınlığın Rabb'i yüce Allah'a sığınma tavsiye edilmiştir. Bu sığınmanın neden yapılacağı, kimlerden kaçınılacağı ise, devam eden ayetlerde ortaya konulmuştur.

Bir yerden ya da bir kişi ve güçten başka bir kişi ya da güce sığınırken, elbette sığınılan gücün, önceki güce oranla daha güvenli, daha güçlü ve daha iyi olması gerekir. Aydınlığın Rabb'ine sığınma isteğine bakıldığında, kimi insanların zindana çevirdikleri ve karartıkları bir hayattan ve huzursuzluk ortamından, huzur ve güvenin varolduğu âlemlerin Rabb'i yüce Allah'a, O'nun indirdiği aydınlık nizama sığınmanın istendiği ortaya çıkmaktadır.

İnsan hayatını zindana çevirip karartan beşeri düzenlerin zulüm ve baskısı altında, şirk ve küfür bataklığında, düzensizlik ve adaletsizliğin pençesinde kıvranan beşeriyetin kurtuluşu, ancak aydınlık nizamının Rabb'i yüce Allah'a, O'nun indirdiği Tevhidi esasların aydınlığına sığınmakla mümkündür. Risalet tarihi boyunca rasuller ve onların izini takip eden Tevhid erleri, insanları aydınlık olan ilahi nizama, huzur ve mutluluğa, saadet ve kurtuluşa davet etmişlerdir. Nitekim yüce Allah (cc) elçilerine, insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmaları için şu çağrıda bulunuyor.

"Elif lâm râ. (Bu,) Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarıp o güçlü ve övgüye lâyık olan(Allâh)ın yoluna iletmen için sana indirdiğimiz Kitaptır." (İbrahim, 1)

İnsanları, karanlıklardan aydınlığa çıkarıp yüce Allâh'ın yoluna iletmek için indirilen Tevhidi esaslar, karanlıklar içerisinde kalan beşeriyetin kurtuluş reçetesidir. Aydınlığın Rabb'ine sığınmanın anlamı, beşeri sistemlerin, kendi yanlarından çıkardıkları yasalarla insanların hayatını karartıp zindana çeviren zulümlerinden İslâm'ın aydınlık nizamına, Tevhidi esasların aydınlığına sığınmaktır.

Kimi meal ve tefsirlerde, Felak suresinin bu ilk ayeti için yapılan *"De ki: 'Sığınırım ben, karanlığı yarıp sabahı ortaya çıkaran Rabbe."* gibi açıklamaların, Kur'an mantığı ve anlayışı ile uzaktan yakından hiç-

bir ilgisi bulunmamaktadır. Ayetler konusunda yapılan bu açıklamalar, Kur'an'ın vermek istediği mesajın tam zıddı anlamlar içermektedirler.

"De ki: 'Sığınırım Felak'ın (aydınlığın) Rabb'ine" ayetinde, karanlık ifadesi geçmemekte, aydınlığın ortaya çıktığı anlatılmaktadır. Aydınlığın ortaya çıkması, karanlığın gitmesini çağrıştırabilir, ancak bu surede ifade edilen kesinlikle gece karanlığı değildir. Çünkü ayetteki "Felak" ifadesi, gündüzün aydınlığını ya da ışığın aydınlattığı bir aydınlığı içermiyor. Ayet, devam eden ayetlerde de açıklandığı üzere, şer olan unsurlardan kaçışı ve bu şerleri defedecek bir kurtarıcıya sığınmayı ifade etmektedir.

"Felak" kelimesi, aydınlığın ortaya çıkmasını ifade ettiği gibi, mahlûkatı, alçak araziyi, infilak etmeyi ve ortaya çıkarmayı da ifade etmektedir. "Felak," aydınlık anlamında bu surede mecazi olarak kullanılmıştır. Bu ifade, aydınlığın ortaya çıkması ile karanlıkların kaybolacağını belirtmektedir. Surenin devam eden ayetlerinde, aydınlığın ne olduğu daha net olarak belirtilmekte ve insanların, kötülük yumağı haline gelen bazı kişi ve sistemlerin şer ve kötülüklerinden, aydınlığın Rabb'i olan yüce Allah'a sığınmaları istenmektedir.

"Felak" kelimesi, mahlûkatı ve alçak araziyi, infilak etmeyi ve ortaya çıkarmayı da ifade etmektedir demiştik. Bunun anlamı, Allah'ın arzında, hayatı zulüm ve baskı ile karartan beşeri sistemlerin karanlıklarından çıkarak yüce Allah'ın insanlığa gönderdiği hidayetin aydınlığına ulaşmaktır. Felak ifadesi ile insanlara, kurtuluşun yolu ve adresi gösterilmektedir.

2- Yarattığının şerrinden,

Yaratılan her şey, yüce Allah'a itaat esası doğrultusunda görevlendirilmiş ve hemen hepsi bu itaat ekseninde hareket etmektedir. Yaratılan varlıklar, kendilerine yüklenilen Rab'lerine kulluk görevlerini ifa etmekte ve hiçbir şekilde Rab'lerinin izni dışına çıkmamaktadırlar. Bu durumda olan yaratılanlardan ise, bir şerrin hâsıl olması elbette mümkün değildir. Yüce Allah (cc), yerde ve gökte olan her şeyin kendisini tespih ettiklerini bildirmektedir.

"Yedi gök, arz ve bunların içinde bulunanlar, O'nu tespih ederler. O'nu övgü ile tespih etmeyen hiçbir şey yoktur, ama siz onların tespihlerini anlamazsınız. O, halimdir, çok bağışlayandır." (İsra, 44)

Yüce Allah'ı tespih etme ve O'na kulluk yapma görevini ifa eden varlıkların, Rab'lerinin emri dışına çıkarak isyan etmeleri mümkün değildir. Yüce Allah (cc), yarattığı şeylerin bir kısmını insanların emrine vermiş, insanlara itaat ettirmiştir. Kendilerine, insanlara boyun eğme ve itaat etme görev ve sorumluluğu verilen varlıkların, insanlar için şer olmaları düşünülemez. Çünkü o durumda Rab'lerinin emri dışına çıkacak ve Rab'lerine isyan etmiş olacaklardır.

"Allah'tır ki denizi size boyun eğdirdi, ta ki gemiler buyruğuyla deni-

zin içinde akıp gitsin de siz bu sayede O'nun lütfundan payınızı arayasınız ve şükredesiniz.

Göklerde ve yerde bulunan şeyleri kendisinden (bir lütuf olarak) size boyun eğdirdi. Elbette bunda, düşünen bir toplum için ibretler vardır." (Casiye, 12-13)

"O bütün çiftleri yarattı ve size bineceğiniz gemiler ve hayvanlar var etti ki onların sırtlarına binesiniz, sonra onlara bindiğiniz zaman Rabb'inizin nimetini anasınız ve diyesiniz ki: 'Bunu bizim hizmetimize veren (Allâh)ın şânı yücedir, yoksa biz bunu (hizmetimize) yanaştıramazdık." (Zuhruf, 12-13)

"Yarattığının şerrinden" Rab'leri tarafından boyun eğdirilip insanların emrine verilenlerin, emrine verildikleri insanlar için şer olmaları sözkonusu olamaz. Yaratılanların hiç biri, Rab'lerinin emrine isyan ederek O'na karşı çıkmıyor, çıkamazlar. O halde insan için şer olan ve şerrinden, aydınlığın Rabb'ine sığınılan yaratıklar hangileridir? Bu sorunun cevabını yine Kur'an vermekte ve insan için şer olanın yine insanların kendileri olduğunu bildirmektedir. Nitekim yüce Allah (cc) bu kimselerin nasıl bir şer olduklarını şöyle açıklamaktadır.

"Dönüp gitti mi (iş başına geçti mi) yeryüzünde bozgunculuk yapmaya, ekin ve nesli yok etmeğe çalışır; Allah da bozgunculuğu sevmez." (Bakara, 205)

Yaratılan tüm varlıklar, Rab'lerinin emirlerine harfiyen uyarlarken insanlardan bazıları, yaratılış gayelerini unutarak Rab'lerine isyan etmişler ve iman eden insanlar için şer olmuşlardır. Hak batıl mücadelesine bakıldığında, iman edenler için en büyük şerrin, Tevhidi esaslara iman etmeyen kimseler oldukları görülecektir.

"Yarattığının şerrinden" ifadesi, Rab'lerine isyan eden ve diğer insanlar için şer olan şirk ve küfür ehli insanları içerisine almaktadır.

"İnsan, bizim kendisini nasıl bir nutfeden yarattığımızı görmedi mi ki, şimdi apaçık bir hasım kesildi?" (Yasin, 77)

"Kesinlikle insan azar; kendini müstağni gördüğünde" (Alak, 6-7)

"Biz insanı en güzel biçimde yarattık sonra onu aşağıların aşağısına çevirdik." (Tin, 4-5)

Bu ve benzeri birçok ayette de ifade edildiği üzere, azgınlığın doruk noktasına ulaşmış insanlardan bazıları, Rab'lerine isyan ettikleri ve O'nun gönderdiği Tevhidi esasları tanımayarak O'na karşı savaştıkları gibi, Rab'lerine iman eden insanlar için de birer şer unsuru olmuşlardır. İman edenleri Allah yolundan çevirip karanlıklara sürüklemeye çalışan bu şer unsurlara karşı, yüce Allah'ın bildirdiği üzere "Aydınlığın Rabb'ine sığınmak" gerekir.

"O(Allah)dur ki, sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için üzerinize rahmet eder, melekleri de. (Allah) iman edenlere karşı çok esirgeyendir." (Ahzab, 43)

"Yarattığının şerrinden" ifadesinin ortaya koyduğu şer, beşeri sistem-

lerin ve onların kanun koyucularının şerridir. Şeytan (aleyhillane)ın yolunu devam ettiren, kendilerini yeterli gören, Rab'lerinin indirdiği hükümleri bırakıp yasalar koyan bazı kimseler, koydukları beşeri şirk ve küfür düzenleri ile iman edenler için en büyük şer unsurudurlar. Bu nedenle onların ve karanlık düzenlerinin şerrinden "Aydınlığın Rabb'ine ve indirdiği Tevhidi esaslara sığınmakla" kurtuluşa, huzura ve mutluluğa ulaşılır.

3- Çöktüğünde karanlığın şerrinden.

Rab'lerine isyan edip insanlık için şer olan kimselerin, ortaya koydukları zulüm ve adaletsizlik, şirk ve küfür uygulamaları, toplum hayatına hâkim olduğunda o toplumun aydınlık dünyası kararır zindana döner. İnsanların hayatı üzerine çöken beşeri şirk düzenlerinin karanlıkları, insanları Allah yolundan çevirdikleri için iman eden kimseler için kötülük ve şerdir. İşte bu karanlık düzenlerin şerrinden aydınlığın sahibi olan yüce Allah'a ve indirdiği aydınlık Tevhidi esaslara sığınmak, çöktüğünde karanlığın şerrinden aydınlığın Rabb'ine sığınmaktır.

Kimi meal ve tefsirlerde açıklandığı gibi "Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden" ifadesi hatalı ve yanlıştır. *"Çöktüğünde karanlığın şerrinden"* ifadesi geceyi anlatmamaktadır. Bu ifadenin gece olduğunu iddia etmek, (hâşâ) Kur'an'da çelişki olduğu kanaatini oluşturmaktır ki bu, büyük bir sorumsuzluk ve yüce Allah'ın Kitabı'na iftira etmektir.

Gece, insanlar için bir şer değil, yüce Allah'ın bildirdiği üzere, huzur ve güven veren bir örtüdür. İçinde istirahat edilen, insana güven veren bir örtünün ise, insana şer olacak sıkıntılar vermesi mümkün değildir. Gece, insanlara ancak huzur ve güven verir. Nitekim yüce Allah (cc) gecenin, insanları örten bir elbise olduğunu bildiriyor.

"O, geceyi sizin için elbise, uykuyu dinlenme, gündüzü de kalkıp çalışma zamanı yaptı." (Furkan, 47)

"Görmediler mi, biz geceyi, içinde istirahat etmeleri için yarattık, gündüzü de aydınlık yaptık. Şüphesiz bunda inanan bir kavim için âyetler vardır." (Neml, 86)

"Uykunuzu dinlenme yaptık, geceyi (sarıp örten) bir giysi yaptık." (Nebe, 9-10)

"Gerçekten gece kalkmak daha oturaklı ve (gece) söz daha etkilidir."(Müzzemmil, 6)

Ayeti kerimelerden de anlaşılacağı üzere gece, insanların, içinde huzurlu bir şekilde istirahat ve ibadet edecekleri ve kendilerini rahatlatan bir elbise olarak verilmektedir. O halde gece karanlığının insan için şer olacağı düşünülemez.

"Çöktüğünde karanlığın şerrinden" ayetinde geçen karanlık, insanların hayatını, baskı ve zulümleriyle zindana çevirip karartan beşeri, materyalist sistemlerdir. "Geceyi sizin için elbise yaptık" diyen ayeti kerimelerde "elbise" nasıl mecazi olarak kullanılmışsa, "çöktüğü zaman karanlığın şerrinden" ayetinde de "karanlık" mecazi olarak ve beşeri ideolojilerin zulüm-

lerine atfen kullanılmıştır. Nitekim bu yüce Allah (cc), aydınlık ve karanlığı aynı ayetlerde kullanarak ne olduklarını ve insanları, kimlerin aydınlığa, kimlerin de karanlıklara çağırdıklarını açıkça belirtmektedir.

"Allah, iman edenlerin dostudur; onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin dostları da tağuttur; (o da) onları aydınlıktan karanlıklara çıkarır. Onlar ateş halkıdır, orada ebedi kalacaklardır." (Bakara, 257)

Kur'an'ı Kerim'de İslâm'ın aydınlık ve beşeri sistemlerin karanlık olarak ifade edildiği birçok ayet vardır. Bu ayetlerde, İslâmi esaslar aydınlık, beşeri şirk ve küfür sistemleri karanlıklar olarak verilmektedir. İşte bu konuda çok açık bir örnek, yüce Allah (cc), Fir'avn'ın zulüm ve baskı ile hayatlarını zindana çevirdiği insanları, bu hayattan çıkarıp aydınlık olan ilahi nizama kavuşturması için Hz. Musa (as)'ı ayetleriyle beraber göndermektedir.

"Andolsun biz, Musa'yı da; 'Kavmini karanlıklardan aydınlığa çıkar, onlara Allah'ın günlerini hatırlat!' diye ayetlerimizle birlikte göndermiştik. Şüphesiz bunda sabreden, şükreden herkes için ayetler vardır." (İbrahim, 5)

Aydınlık ve karanlığın anlatıldığı ayetlerde yüce Allah (cc), indirdiği vahiyle iman etmiş olan insanların, beşeri ideolojilerin zulüm ve karanlığından İslâm'ın aydınlığına çıkarıldığını bildirmektedir. Allah'ın ayetlerini bırakarak kendileri kanun koyan ve insanları idare edeceklerini zanneden, bu halleriyle de yüce Allah'a tuğyan (isyan) eden tağuti beşeri sistemler, kendisine tabi olanları İslâm'ın aydınlığından kendi küfür kanunlarının karanlıklarına çekmektedirler.

"Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için kuluna apaçık ayetler indiren O'dur. Şüphesiz Allâh, size karşı çok şefkatli, çok merhametlidir." (Hadid, 9)

Yüce Allah (cc), Kur'an'ı hayat düsturu edinmeyerek İslâmi esaslara göre yaşamayanları, beşeri düzenlere tabi olarak, bu düzenlere göre hayatlarını idame ettirenleri karanlıklar içinde kalmış sağır ve dilsiz kimseler olarak tanımlamaktadır. Çünkü beşeri sistemler, yarınlara umut vermeyen, gelecekleri karanlık olan sistemlerdir. Oysa İslâm nizamı, çağlarüstü, evrensel ve her çağ ve toplumu huzur ve mutluluğa ulaştıran aydınlık bir sistemdir.

"Bizim ayetlerimizi yalanlayanlar, karanlıklar içinde kalmış sağır ve dilsizdirler. Allah dilediği kimseyi şaşırtır, dilediği kimseyi de doğru yola koyar." (En'am, 39)

İslâmi esasların dışında yaşamak, beşeri düzenlerin karanlığında kalmaktır. Yüce Allah (cc), insanları bu karanlıklardan, İslâm'ın aydınlığına çıkarmak için, tarih boyunca insanlara elçiler göndermiştir. En son olarak da, insanları aydınlığa çıkaracak olan ve kıyamete kadar sürecek ilahi mesajını, Kur'an'ı Hz. Muhammed (as) ile göndermiştir.

"Elif, lam, ra. Rab'lerinin izniyle insanları karanlıklardan

aydınlığa çıkarıp güçlü ve hamde layık (Allah)'ın yoluna iletmen için sana indirdiğimiz bir kitaptır." (İbrahim, 1)

Hz. Muhammed (as), kendisine indirilen Kur'an ile insanları nasıl cahiliye karanlıklarından İslâm'ın aydınlığına, Tevhidi esasların nuruna ulaştırmışsa, Hz. Musa (as) da kavmini Fir'avn'ın zulmünden Tevhidi esasların nuruna, Fir'avn'ın zindana çevirip kararttığı hayattan, ilahi mesajın aydınlığına davet etmiştir.

Hz. Musa (as)'ın kavmi, gece karanlığı içinde değil, Fir'avn'ın zulüm ve baskıdan ibaret olan idaresi altında yaşıyordu. Egemenliği kendilerinde ve millette gören bütün beşeri sistemlerin yaptıkları gibi Fir'avn'ın düzeni de o insanların başına dünyayı zindan etmiş, umutlarını karartmıştı. İşte Hz. Musa (as), kendisine indirilen ayetlerle kavmini ilahi mesajın aydınlığına çıkarmıştı.

"Yani size Allah'ın apaçık ayetlerini okuyan bir elçi (gönderdi) ki, iman edip salih amel işleyenleri, karanlıklardan aydınlığa çıkarsın. Kim Allah'a iman eder ve salih amel işlerse (Allah) onu, altlarından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetlere sokar, Allah ona gerçekten güzel rızık vermiştir." (Talak, 11)

Bütün bu ayetlerden de anlaşıldığı üzere, aydınlık İslâm düzenini, karanlık ise beşeri düzenleri ifade etmektedir. Yine ayetlerden anlaşılan bir başka gerçek de aydınlığın hep tekil, karanlıkların ise, hep çoğul olarak kullanılmasıdır. Çünkü İslâm tek olan Hak dindir; oysa beşeri sistemler, çok değişik ve çok çeşitlidirler.

İslâm, Hz. Âdem'den günümüze kadar gelen tek dinin adı iken, İslâm'ın karşısındaki sistemler, sürekli değişmişler ve çeşitli isimler altında ortaya çıkmışlardır. Nemrutluk, Fir'vanlık, krallık, sultanlık, imparatorluk, cumhuriyet, demokrasi, sosyalizm, komünizm faşizm, Kemalizm gibi adlarla ortaya çıkan beşeri sistemler, Kur'an'da çoğul olarak kullanılmış ve hepsi karanlıklar olarak ifade edilmişlerdir.

Felak suresinde, insanın beşeri sistemlerin zulmünden, İslâm nizamının aydınlık şemsiyesi altına girmesi işleniyor. İslâm nizamının aydınlığına çıkmak isteyen insanın önüne çıkacak engeller ise, surenin son iki ayetinde ele alınıyor.

Surenin son iki ayetinde beşeri sistemler, insanların gözünü çeşitli şekillerde boyamasını ifade eden "düğümlere üfleyen" ve kendileri dışındaki İslâm'ı kötülemesini ifade eden "haset ettiği zaman hasetçi" olarak tanımlanmaktadır.

Beşeri sistemler, kendilerine tabi olanlar üzerinde çeşitli baskı ve oyunlar kurarak onları ellerinde tutmaya çalışmaktadırlar. İşte yüce Allah (cc), bu oyun ve tuzakları, son iki ayette ve Nas suresinde teşhir etmektedir. Bununla yüce Allah (cc) insanların, bu sistemlerin oyun ve tuzaklarına karşı uyanık olmalarını ve onlara aldanmamalarını istemektedir.

4- Düğümlere üfleyenlerin şer-

rinden.

Ayeti kerimede geçen fil'ukadi AKD fiilinden gelmektedir. Bu ise düğüm, bağ, bağlılık, tutukluk; değişik türevleriyle; akit, bağlamak, sağlama almak, sağlamlaştırmak ve sıkılmak anlamlarına gelmektedir. Neffasati ise üfürükçü anlamına gelmektedir.

Üfürükçü, göz boyayıp insanları, öncelikle psikolojik ve daha sonra fiziksel baskı altında tutan, onları büyülemek isteyen kişi anlamındadır. O halde ayeti şu şekliyle çevirebiliriz: "Bağlılarını büyüleyerek baskı altında tutmak isteyenlerin şerrinden."

"Düğümlere üfleyenlerin şerrinden" burada, bazı kimseler ve onların şahsında beşeri zorba sistemler, gerçekte hiçbir güçleri olmadığı halde, göz boyayarak, yurttaşlık görevi vs. ifadelerle psikolojik baskı kurarak, insanları kendi büyüklüklerine inandırarak büyüleyen büyücüye benzetilmektedir.

Yukarıdan beri ifade edildiği üzere, beşeri sistemlerin kanun koyucuları, dünyalarını karartıkları insanlar üzerinde hükümlerini sürdürmek için, insanların gözlerini boyayarak, baskı ve zulümle, askeri ve mali güçleriyle korkutarak ellerinde tutmaya, kendilerine bağlamaya çalışmaktadırlar. Halkın gücü karşısında hiçbir güçleri ve kuvvetleri bulunmayan beşeri ideolojiler, kendilerini, olduklarından daha güçlü göstermeye çalışıyor ve bunun için değişik metodlar kullanıyorlar.

Tağuti sistemler, insanlar üzerindeki zulüm idarelerini devam ettirmek, insanları kendilerine daha çok bağlamak için basın-yayın ve her çeşit görsel ve işitsel araçları kullanıyorlar. Üfürükçünün düğümlere üfleyip insanları etki altında tutmaya çalıştığı gibi, bütün beşeri sistemlere de halklarına, kendilerinin üstün olduklarını, yenilmez ve güçlü bir yapıya sahip bulunduklarını, kendilerine karşı çıkacak onları hüsrana uğratacaklarını, çağdaş, medeni, insan haklarına saygılı olduklarını, ellerindeki bütün yayın organlarıyla sürekli olarak fısıldamaya çalışırlar. Dediklerini ispatlamak için de, belli günlerde merasimler düzenleyerek askeri gösterilerle göz korkuturlar. İşte Fir'avn ve benzerleri burada tipik birer örnektirler.

Yüce Allah (cc), beşeri diktatör zorbaları, düğümlere üfleyen üfürükçülere benzeterek, onların bütün yaptıklarının, üfürükçüler gibi, göz boyamaktan başka bir şey olmadığını mecazi olarak ifade ediyor. Yani üfürükçünün üfürüğü, nasıl belli bir zaman sonra, gerçekler karşısında etkisini yitiriyorsa, beşeri diktatörlüklerin güçleri de iman edenler karşısında öylece yok olup gideceklerdir. Yeter ki iman edenler Allah'a dayansınlar ve Allah'ın indirdiği Tevhidi esaslara iman etsinler, isteyerek ona sığınsınlar. İşte o zaman, küfrün şer olan sistemi yok olacak ve onun yerine İslâm hâkim olacaktır.

5- Ve haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden.

Hasedin ne olduğu net bir şekilde anlaşılmadıkça, ayetin delalet ettiği

anlam anlaşılmaz. Bu nedenle önce hasedin ne olduğu açıklanmalı ki ayet daha iyi anlaşılsın.

Haset; kıskanmak, Allah'ın başkalarına verdiği nimeti kötü görmek, istememek, yok olmasını temenni etmek ve o nimetin ortadan kaldırılmasına çalışmak demektir.

"Ve haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden," beşeri şirk sistemleri, kendi karanlık düzenlerini ayakta tutabilmek, insanlar üzerindeki baskı, sömürü ve zulümlerini devam ettirebilmek, sömürü çarklarını daha rahat işletebilmek için, İslâmi esasların insanlara verdiği şahsiyetli kişiliği, huzur, güven ve barışı kıskanmakta ve İslâm'ı kötülemeye çalışmaktadırlar. Bu davranışları, beşeri şirk ve küfür düzenlerini koyanların hasetlerini açıkça ortaya koymaktadır.

Demokrasisiyle, sosyalizmi, Marksizmi, faşizmi ve Kemalist zorbalığıyla beşeri sistemlerin tümü, İslâm'ın insanlara verdiği huzur ve mutluluğu, barış, adalet ve kardeşliği kıskanmaktadırlar. İslâm'ın, önce gönüllere, daha sonra davranışlara ve giderek hayata hâkim olmasıyla beşeri bütün sistemler yok olacak, onların insanlar üzerinde estirdikleri zulüm ve adaletsizlik çarkları bitecek, beşeriyetin gelecek ufkunda, İslâm'ın aydınlık ve sıcak nizamı bütün güzelliğiyle parlayıp doğacaktır. Ancak iman edenlerin öncelikle bu zalimlerin hasetçi ve kötülük yuvası sistemlerine itaat etmemeleri gerekir. Rabb'imiz bu konuda insanları uyarmaktadır.

İslâm güneşinin aydınlığından rahatsız olan, karanlıkları mesken edinen beşeri sistemler, bütün güçleriyle İslâm'ın yeryüzünden kaldırılması ya da en azından etkisizleştirilmesi için çalışmaktadırlar. Yüce Allah (cc), beşeri sistemlerin ve bu zulüm sistemlerini ayakta tutanların karanlık emellerine karşı iman edenleri, gönderdiği Tevhidi esaslarla sürekli bir şekilde uyarmış, onların karanlık emellerinden aydınlığın Rabb'ine sığınmalarını istemiştir.

Felak suresi, insanlık için şer olan ve karanlığı temsil eden, haset eden, fitne ve fesat olan beşeri sistemlerin göz boyamacı, hasetçi ve karanlık şerlerinden, gerçek kurtuluşa, İslâm'ın aydınlığına sığınmaya davet ediyor. İnsanlık, İslâm'ın aydınlık olan şemsiyesi altına girmekle huzura, gerçek adalete, mutluluğa ve kurtuluşa erecektir.

"Ey insanlar, size Rabbinizden bir öğüt, göğüslerde olan(sıkıntılar)a şifa ve inananlara bir yol gösterici ve rahmet gelmiştir." (Yunus, 57)

"Ve haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden, aydınlığın Rabb'ine sığınmayı" emreden yüce Allah (cc), Kalem ve Alak surelerinde de belirtildiği üzere, kötülük yuvası olan bu kişi ve sistemlere itaat edilmemesini istemektedir.

"Şunların hiçbirine itâat etme; yemin edip duran aşağılık, kötüleyip duran, söz götürüp getiren, hayra engel olan, saldırgan, günahkâr, kaba, sonra da kötülükle

damgalı, mal ve oğullar sâhibi olmuş diye." (Kalem, 10-14)

Felak ve Kalem surelerinde vasıfları sayılanlar, birbirlerinin benzeri olan kimselerdir. Kalem suresinde, haset ve düşmanlığında sınır tanımayan kimselere itaat edilmesi men edilirken, Felak suresinde bunların şerlerinden aydınlığın Rabb'ine sığınma emrediliyor. Bu sığınmanın nasıl olacağı, şer unsuru kişilerin ya da kurum ve sistemlerin nasıl reddedileceği de Alak suresinde açıkça belirtilmektedir.

"Kesinlikle sakın ona uyma, secde et ve (Rabb'ine) yaklaş." (Alak, 19)

Yüce Allah (cc), kullarının bu şer odaklarından nasıl sakınacaklarını ve aydınlığın Rabb'ine nasıl sığınacaklarını açıkça bildirmiş, bu sistem ve kişilerin özelliklerini Felak, Kalem ve Alak surelerinde ortaya koymuştur. Yine aynı surelerde yüce Allah (cc), bu şer güçlerine itaat edilmemesini belirtmiş ve yalnızca âlemlerin Rabb'ine itaat edilip teslim olunmasını emretmiştir.

Aydınlığın Rabb'ine sığınmanın nasıl olacağını, teslimiyetin hangi güce yapılacağını, şer güçlerinin insanları nasıl kandırdıklarını da yüce Allah (cc), Nas suresiyle açıklamaktadır. Sığınılacak gücün özellikleri teferruatlı bir şekilde Nas suresinde ortaya konulmakta, bunun için neler yapılabileceği ile ilgili kurallar da Kur'an bütünlüğü içerisinde iman edenlere açıklanmaktadır.

Felak Suresi Sonu

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, birbirlerinin velisidirler; iyiliği emrederler, kötülükten menederler, namazı kılarlar, zekâtı verirler, Allah'a ve Rasulüne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir. Allâh üstündür, hakimdir."

(Tevbe, 71)